Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen i utökad sammansättning)

den 10 september 2025 *

”Miljö – Århuskonventionen – Avslag på en begäran om intern omprövning – Artikel 10 i förordning (EG) nr 1367/2006 – Delegerad förordning (EU) 2021/2139 – Elproduktion från vindkraft – Taxonomi – Krav för tekniska granskningskriterier – Artikel 19 i förordning (EU) 2020/852 – Väsentliga bidrag till begränsningen av klimatförändringar – Väsentligt bidrag till anpassning till klimatförändringar – Ingen betydande skada för andra miljömål”

I mål T-583/22,

**Fédération environnement durable**, Paris (Frankrike),

**Bundesinitiative Vernunftkraft eV**, Berlin (Tyskland),

**Vent de Colère! - Fédération nationale**, Peyraud (Frankrike),

**Vent de Raison – Wind met Redelijkheid (VdR-WmR)**, Petit-Rœulx (Belgien),

företrädda av advokaten M. Le Berre,

sökande,

mot

**Europeiska kommissionen**, företrädd av G. von Rintelen, G. Gattinara, C. Auvret och B. De Meester, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden M.J. Costeira samt domarna M. Kancheva, U. Öberg, P. Zilgalvis och E. Tichy-Fisslberger (referent),

justitiesekreterare: handläggaren P. Cullen,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

* Rättegångsspråk: engelska.

med beaktande av organisationernas inlaga som inkom till tribunalens kansli den 6 december 2023,

med beaktande av tribunalens fråga till parterna,

efter förhandlingen den 28 november 2024,

följande

## Dom

1 Sökandeorganisationerna – Fédération environnement durable, Bundesinitiative Vernunftkraft eV, Vent de Colère! - Fédération nationale och Vent de Raison - Wind met Redelijkheid (VdR-WmR) – har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat ogiltigförklaring av Europeiska kommissionens beslut Ares(2022) 4952619 av den 7 juli 2022, genom vilket kommissionen avslog begäran om intern omprövning av kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/2139 av den 4 juni 2021 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 genom fastställande av tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsningen av eller anpassningen till klimatförändringarna och för att avgöra om den ekonomiska verksamheten inte orsakar någon betydande skada för något av de andra miljömålen (EUT L 442, 2021, s. 1) (nedan kallad den delegerade förordningen), med avseende på vissa aspekter rörande den ekonomiska verksamheten ”elproduktion från vindkraft” (nedan kallat det angripna beslutet).

### Bakgrund till tvisten

2 Den delegerade förordningen antogs av kommissionen med stöd av bland annat artiklarna 10.3 och 11.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 av den 18 juni 2020 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088 (EUT L 198, 2020, s. 13), det vill säga den så kallade taxonomiförordningen.

3 Den delegerade förordningen offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 9 december 2021.

4 Den 3 februari 2022 ingav de sökande organisationerna en begäran till kommissionen om intern omprövning av den delegerade förordningen i enlighet med artikel 10.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1367/2006 av den 6 september 2006 om tillämpning av bestämmelserna i Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor på gemenskapens institutioner och organ (EUT L 264, 2006, s. 13), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1767 av den 6 oktober 2021 (EUT L 356, 2021, s. 1). De gjorde i huvudsak gällande att den delegerade förordningen inte visade att den ekonomiska verksamheten ”elproduktion från vindkraft” väsentligen bidrar till de miljömål som eftersträvas med den förordningen.

5 Den 7 juli 2022 delgav kommissionen organisationerna det angripna beslutet. Genom detta beslut avslog kommissionen begäran om intern omprövning med motiveringen att den delegerade förordningen var förenlig med relevant unionsrätt.

## Parternas yrkanden

6 Sökandena har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

7 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

## Rättslig bedömning

8 Organisationerna har åberopat fem grunder till stöd för sin talan, vilka är strukturerade kring ett antal olika teman. Den första grunden avser utarbetandet av den delegerade förordningen och består av tre delar, genom vilka organisationerna har gjort gällande att bestämmelser i unionsrätten har åsidosatts. Den andra grunden gäller målet att begränsa klimatförändringarna och organisationerna har här genom fyra delgrunder gjort gällande att olika bestämmelser i unionsrätten har åsidosatts. Den tredje grunden avser målet avseende anpassning till klimatförändringarna. Inom ramen för de fyra delarna av den fjärde grunden tar organisationerna upp principen om att inte orsaka betydande skada på andra miljömål. De gör slutligen, genom den femte grunden, gällande att kommissionen inte har iakttagit den motiveringsskyldighet som ankommer på kommissionen.

9 I repliken har organisationerna dessutom åberopat en alternativ grund genom vilken de gör gällande att den delegerade förordningen är rättsstridig i den mening som avses i artikel 277 FEUF.

### *Inledande överväganden avseende förordning 2020/852 och den delegerade förordningen*

10 Enligt artikel 1.1 i förordning 2020/852 fastställs kriterierna för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet ska anses vara miljömässigt hållbar i syfte att fastställa i vilken grad en investering är miljömässigt hållbar. Enligt skäl 3 i förordningen utgör förordningen ett viktigt steg för att styra finansiella flöden mot hållbara verksamheter i syfte att uppnå en klimatneutral union senast 2050.

11 För detta ändamål inrättas genom förordning 2020/852, såsom framgår av skälen 6 och 12 i förordningen, ett enhetligt klassificeringssystem för hållbara verksamheter (den så kallade taxonomin) för att på unionsnivå harmonisera kriterierna för att avgöra om en ekonomisk verksamhet är miljömässigt hållbar, vilket ger investerare och andra ekonomiska aktörer en gemensam förståelse av ekonomiska verksamheter som är miljömässigt hållbara.

12 I artikel 3 i förordning 2020/852 anges att ”[i] syfte att fastställa i vilken grad en investering är miljömässigt hållbar ska en ekonomisk verksamhet anses vara miljömässigt hållbar om den ekonomiska verksamheten

a) bidrar väsentligt till ett eller flera av miljömålen i artikel 9 i enlighet med artiklarna 10–16,

b) inte orsakar betydande skada för något av miljömålen i artikel 9 i enlighet med artikel 17,

…

d) överensstämmer med tekniska granskningskriterier som har fastställts av kommissionen i enlighet med artikel 10.3 [och] artikel 11.3 …”.

13 De sex miljömål som räknas upp i artikel 9 i förordning 2020/852 är följande:

”a) Begränsning av klimatförändringar.

b) Anpassning till klimatförändringar.

c) Hållbar användning och skydd av vatten och marina resurser.

d) Omställning till en cirkulär ekonomi.

e) Förebyggande och begränsning av miljöföroreningar.

f) Skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem.”

14 I artikel 4 i förordning 2020/852 föreskrivs att medlemsstaterna och unionen ska tillämpa kriterierna i artikel 3 för att fastställa huruvida en ekonomisk verksamhet ska anses vara miljömässigt hållbar i samband med alla åtgärder som föreskriver krav på finansmarknadsaktörer eller emittenter med avseende på finansiella produkter eller företagsobligationer som tillhandahålls som miljömässigt hållbara.

15 I artikel 10.1 i förordning 2020/852 föreskrivs att ”[e]n ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringar om den verksamheten väsentligen bidrar till att stabilisera växthusgaskoncentrationerna i atmosfären på en nivå som förhindrar farlig antropogen inverkan på klimatsystemet som överensstämmer med … långsiktiga temperaturmål [i Parisavtalet om klimatförändringar, som godkändes den 12 december 2015] genom att undvika eller minska växthusgasutsläpp … på något av följande sätt:

a) Den genererar … förnybar energi i linje med [Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 av den 11 december 2018 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (omarbetning) (EUT L 328, 2018, s. 82)] …”

16 ”[b]egränsning av klimatförändringar” definieras i artikel 2.5 i förordning 2020/852 som ”arbetet med att hålla ökningen i den globala genomsnittstemperaturen långt under 2 °C samt göra ansträngningar för att begränsa den till 1,5 °C över förindustriell nivå, i enlighet med [Parisavtalet om klimatförändringar, som godkändes den 12 december 2015]”.

17 I artikel 10.3 i förordning 2020/852 föreskrivs att kommissionen ska anta en delegerad akt i enlighet med artikel 23 i förordningen för att

”a) komplettera punkterna 1 och 2 i den här artikeln genom att fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en specifik ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar, och

b) komplettera artikel 17 genom att för varje relevant miljömål fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet för vilken tekniska granskningskriterier har fastställts enligt led a i denna punkt orsakar betydande skada för ett eller flera av dessa mål.”

18 I artikel 11.1 i förordning 2020/852 föreskrivs att en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassning till klimatförändringar om den verksamheten

”a) inbegriper anpassningslösningar som antingen väsentligt minskar risken för de negativa konsekvenserna av det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet för den ekonomiska verksamheten eller väsentligt minskar dessa negativa konsekvenser, utan att risken för negativa konsekvenser för människor, natur eller tillgångar ökar, eller

b) tillhandahåller anpassningslösningar som, utöver att uppfylla villkoren i artikel 16, bidrar väsentligt till att förebygga eller minska risken för de negativa konsekvenserna av det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet för människor, natur eller tillgångar utan att risken för negativa konsekvenser ökar för andra människor, natur eller tillgångar.”

19 I artikel 11.3 i förordning 2020/852 föreskrivs att kommissionen ska anta en delegerad akt i enlighet med artikel 23 i förordningen för att

”a) komplettera punkterna 1 och 2 i den här artikeln genom att fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en specifik ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassning till klimatförändringar, och

b) komplettera artikel 17 genom att för varje relevant miljömål fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet för vilken tekniska granskningskriterier har fastställts enligt led a i denna punkt orsakar betydande skada för ett eller flera av dessa mål.”

20 I artikel 17.1 i förordning nr 2020/852 föreskrivs följande:

”Vid tillämpningen av artikel 3 b ska en ekonomisk verksamhet, med beaktande av livscykeln för de produkter och tjänster som tillhandahålls av den ekonomiska verksamheten, inbegripet belägg från befintliga livscykelanalyser, anses orsaka betydande skada för

a) begränsning av klimatförändringar, om verksamheten leder till betydande växthusgasutsläpp,

b) anpassning till klimatförändringar, om verksamheten leder till att det nuvarande klimatet och det förväntade framtida klimatet får ökade negativa konsekvenser för själva verksamheten eller för andra människor, naturen eller tillgångar,

c) hållbar användning och skydd av vatten och marina resurser, om verksamheten skadar
   i) vattenförekomsters, inbegripet yt- och grundvatten, goda status eller goda ekologiska potential, eller
   ii) marina vattens goda miljöstatus,

d) den cirkulära ekonomin, inbegripet förebyggande och materialåtervinning av avfall, om

i) verksamheten leder till betydande ineffektivitet vid användningen av material eller vid direkt eller indirekt användning av naturresurser såsom icke förnybara energikällor, råmaterial, vatten och mark i ett eller flera stadier av produkternas livscykel, inklusive vad gäller produkternas hållbarhet, reparerbarhet, uppgraderbarhet, återanvändbarhet eller möjligheten att materialåtervinna dessa,
ii) verksamheten leder till en betydande ökning av generering, förbränning eller bortskaffande av avfall, med undantag för förbränning av farligt avfall som inte kan materialåtervinnas, eller
iii) långsiktigt bortskaffande av avfall kan orsaka betydande och långvarig skada för miljön,

e) förebyggande och begränsning av miljöföroreningar, om verksamheten leder till en betydande ökning av utsläpp av föroreningar till luft, vatten eller mark jämfört med situationen innan verksamheten inleddes, eller

f) skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem, om verksamheten
i) medför betydande skada för ekosystems goda tillstånd och motståndskraft, eller
ii) skadar bevarandestatusen för livsmiljöer och arter, inbegripet sådana som är av unionsintresse.”

21 I artikel 19.1 i förordning 2020/852 föreskrivs att de tekniska granskningskriterier som fastställts i enlighet med bland annat artiklarna 10.3 och 11.3 i samma förordning ska

”a) identifiera de mest relevanta potentiella bidragen till ett visst miljömål, samtidigt som de respekterar principen om teknikneutralitet, med hänsyn tagen till både de kortsiktiga och de långsiktiga konsekvenserna av en viss ekonomisk verksamhet,

…

c) vara kvantitativa och innehålla tröskelvärden så långt det är möjligt, och annars vara kvalitativa,

…

f) vara baserade på entydiga vetenskapliga bevis och den försiktighetsprincip som fastställs i artikel 191 [FEUF],

…

j) omfatta alla relevanta ekonomiska verksamheter inom en specifik sektor och säkerställa att de verksamheterna behandlas lika om de bidrar lika mycket till de miljömål som anges i artikel 9 i denna förordning, för att undvika en snedvridning av konkurrensen på marknaden, och

k) vara enkla att använda och fastställda på ett sätt som underlättar kontrollen av efterlevnaden av dem.

…”

22 Den delegerade förordningen antogs med stöd av bland annat artiklarna 10.3 och 11.3 i förordning 2020/852 (se punkt 2 ovan).

23 I artikel 1 i den delegerade förordningen föreskrivs att de tekniska granskningskriterierna för att avgöra under vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar och inte orsaka betydande skada för något av de andra miljömålen anges i bilaga I till denna förordning. I artikel 2 i förordningen föreskrivs att de tekniska granskningskriterierna för att avgöra under vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till anpassning till klimatförändringar och inte orsaka betydande skada för något av de andra miljömålen anges i bilaga II till samma delegerade förordning.

24 I bilagorna I och II till den delegerade förordningen preciseras tekniska granskningskriterier för varje ekonomisk verksamhet som omfattas av den delegerade förordningen, bland annat i punkt 4.3 i nämnda bilaga I och i punkt 4.3 i nämnda bilaga II vad gäller elproduktion från vindkraft.

### *Inledande överväganden avseende begäran om intern omprövning och omfattningen av tribunalens prövning*

25 Enligt artikel 10.1 i förordning nr 1367/2006 har en icke-statlig organisation som uppfyller kriterierna i artikel 11 rätt att, genom en motiverad begäran, begära en intern omprövning av ett agerande av den unionsinstitution eller det unionsorgan som har vidtagit åtgärden med motiveringen att den strider mot miljölagstiftningen i den mening som avses i artikel 2.1 f i förordningen.

26 Det följer naturligt av systemet för intern omprövning att den som ansöker om omprövning ska ange konkreta och precisa grunder som kan ifrågasätta de bedömningar som det administrativa beslutet bygger på (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 september 2019, TestBioTech m.fl./kommissionen, C-82/17 P, ECLI:EU:C:2019:719, punkt 68). En sådan sökande är således skyldig att ange de väsentliga faktiska omständigheter eller rättsliga argument som kan ligga till grund för rimliga, det vill säga väsentliga, tvivel beträffande den bedömning som unionsinstitutionen eller unionsorganet har gjort i den aktuella rättsakten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 september 2019, TestBioTech m.fl./kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, punkt 69, och dom av den 6 oktober 2021, ClientEarth/kommissionen, C-458/19 P, EU:C:2021:802, punkt 60).

27 Syftet för begäran om intern omprövning av en förvaltningsåtgärd är följaktligen att det ska fastställas att den aktuella åtgärden, såsom påstått, är rättsstridig eller ogrundad. Sökanden får därefter, enligt artikel 12 i förordning nr 1367/2006, jämförd med artikel 10 i samma förordning, väcka talan vid unionsdomstolen om bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av fördragen eller av någon rättsregel som gäller tillämpningen av dem eller maktmissbruk mot det beslut genom vilket begäran om intern omprövning har avslagits (dom av den 12 september 2019, TestBioTech m.fl./kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, punkt 38).

28 En sådan talan får inte baseras på nya grunder eller bevisning som inte framgår av begäran om omprövning. I annat fall skulle kravet på motivering av en sådan begäran, enligt artikel 10.1 i förordning nr 1367/2006, förlora sin ändamålsenliga verkan och syftet med det förfarande som inletts genom begäran ändras (dom av den 12 september 2019, TestBioTech m.fl./kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, punkt 39). Den unionsinstitution eller det unionsorgan som har vidtagit den förvaltningsåtgärd vars interna omprövning begärs är inte skyldig att beakta andra skäl än dem som sökanden har anfört när begäran om intern omprövning lämnas in (dom av den 12 september 2019, TestBioTech m.fl./kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, punkt 40).

29 Det kan emellertid inte krävas att en sökande som väcker talan vid tribunalen mot ett beslut om avslag på dennes begäran om intern omprövning ska begränsa sig till att ordagrant återge de argument som denne anfört i sin begäran om intern omprövning. För det första måste en sådan sökande kunna anföra argument som syftar till att i rättsligt hänseende ifrågasätta att det beslut som antagits som svar på sökandens begäran om intern omprövning var välgrundat. Sådana argument får emellertid inte ändra syftet med det förfarande som inletts genom denna begäran, eftersom dess ändamålsenliga verkan annars skulle gå förlorad. I synnerhet får inte nya argument eller ny bevisning anföras som hade kunnat anföras redan i begäran om omprövning. För det andra kan ett argument som inte har anförts i samband med begäran om omprövning inte anses utgöra ett nytt argument som ska avvisas i samband med talan vid tribunalen, om det endast utgör en utvidgning av ett argument som redan anförts i samband med denna begäran. För att ett nytt argument ska kunna betraktas som en utvidgning av en tidigare åberopad grund eller framställd invändning måste argumentet ha ett så nära samband med de argument som inledningsvis anförts att det kan anses ingå i den normala utvecklingen av talan i ett domstolsförfarande. Med hänsyn till den särskilda karaktären hos det omprövningsförfarande som införts genom förordning nr 1367/2006 måste en sådan möjlighet emellertid förenas med behovet av att bevara förfarandets ändamålsenliga verkan, så att en sökande inte ges möjlighet att ändra syftet med förfarandet genom att anföra nya grunder eller ny bevisning som inte har ett tillräckligt nära samband med de invändningar som framställts i samband med begäran om omprövning. En sådan sökande kan således inte åberopa nya ”kontextuella” argument som faller utanför logiken bakom denna regel om överensstämmelse, annat än att medge att sådana argument under alla omständigheter är verkningslösa (se dom av den 21 februari 2024, PAN Europe/kommissionen, T-536/22, överklagad, EU:T:2024:98, punkterna 44–47 och där angiven rättspraxis).

30 Inom ramen för en talan mot ett beslut om avslag på en begäran om intern omprövning, kan endast de grunder som syftar till att visa att beslutet var rättsstridigt på grund av felaktig rättstillämpning eller oriktiga bedömningar prövas i sak. De grunder som avser den rättsakt om begäran om intern omprövning gällde kan däremot inte tas upp till sakprövning (dom av den 6 oktober 2021, ClientEarth/kommissionen, C-458/19 P, EU:C:2021:802, punkt 49).

31 Omfattningen av domstolsprövningen av ett beslut om avslag på en begäran om intern omprövning skiljer sig i princip inte från omfattningen av domstolsprövningen av det förvaltningsbeslut som är föremål för nämnda begäran, om beslutet skulle överklagas till domstol (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2016, TestBioTech m.fl./kommissionen, T-177/13, ej publicerad, EU:T:2016:736, punkterna 76 och 81).

32 När en unionsinstitution har att göra komplicerade bedömningar, såsom de bedömningar som ligger till grund för utarbetandet av tekniska granskningskriterier för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet är hållbar ur miljösynpunkt, har den enligt rättspraxis ett stort utrymme för skönsmässig bedömning (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 11 maj 2017, Dyson/kommissionen, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 53 och där angiven rättspraxis). I ett sådant fall får den prövning som unionsdomstolen ska göra av huruvida skälen till ett sådant beslut som det angripna beslutet är välgrundade inte föranleda unionsdomstolen att ersätta kommissionens bedömning med sin egen, utan ska syfta till att kontrollera att beslutet inte är fattat på grundval av materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna, att det inte har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller att det förekommit maktmissbruk (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 4 maj 2023, ECB/kommissionen, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

33 Det framgår av fast rättspraxis att unionsdomstolen inte bara ska pröva huruvida de bevis som åberopats är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även pröva huruvida dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplicerad situation och huruvida de kan ligga till grund för de slutsatser som dragits (se dom av den 4 maj 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 56 och där angiven rättspraxis). När en institution har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, är iakttagandet av processuella garantier av grundläggande betydelse. Dessa garantier omfattar den behöriga institutionens skyldighet att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det enskilda fallet (se dom av den 4 maj 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

34 För att styrka att en institution har gjort en sådan uppenbart oriktig bedömning av komplicerade faktiska omständigheter att detta kan motivera att den rättsakt som institutionen har antagit ogiltigförklaras, ska den bevisning som stöder ett sådant påstående vara tillräcklig för att medföra att de bedömningar av omständigheterna som återges i rättsakten i fråga förlorar sin trovärdighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juni 2018, Lubrizol France/rådet, C-223/17 P, ej publicerad, EU:C:2018:442, punkt 39, och dom av den 7 maj 2020, BTB Holding Investments och Duferco Participations Holding/kommissionen, C-148/19 P, EU:C:2020:354, punkt 74).

### *Den första grunden: utformningen av den delegerade förordningen*

35 Organisationerna har bestritt det svar som kommissionen gett i det angripna beslutet på begäran om intern omprövning avseende vissa aspekter av utarbetandet av den delegerade förordningen. Genom tre olika delgrunder i förevarande grund har organisationerna gjort gällande att dessa svar strider mot ett antal bestämmelser.

#### *Den första delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 6–8 i Århuskonventionen och artikel 9 i förordning nr 1367/2006*

36 Organisationerna har gjort gällande att kommissionens svar i det angripna beslutet på begäran om intern omprövning avseende vissa aspekter av utformningen av den delegerade förordningen inte motsvarar den nivå av information till och samråd med allmänheten som föreskrivs i artiklarna 6–8 i konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (EUT L 124, 2005, s. 4) (nedan kallad Århuskonventionen), som godkändes genom rådets beslut 2005/370/EG av den 17 februari 2005 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (EUT L 124, 2005, s. 1) och genom artikel 9 i förordning nr 1367/2006. För det första inleddes informations- och samrådsprocessen redan innan förordning 2020/852 antogs. För det andra anser organisationerna att de, trots att de uppfyller definitionen av ”berörd allmänhet” i den mening som avses i nämnda konvention, inte har ansetts vara ”intressenter” som kommissionen har samrått med. För det tredje har begreppet ”information och allmänhetens deltagande”, i samband med det andra halvåret 2020 och under år 2021, fått en annan innebörd som borde ha beaktats i samrådsförfarandet. För det fjärde innehåller det angripna beslutet nya uppgifter som inte uttryckligen anges i den delegerade förordningen och som inte har beaktats vid utarbetandet av denna, trots att allmänheten borde ha informerats och rådfrågats i detta avseende innan den delegerade förordningen antogs.

37 I repliken har organisationerna gjort gällande att kommissionen inte har visat att den särskilt lämnade upplysningar om frågan om de tekniska granskningskriterierna för taxonomin och vid utarbetandet av den delegerade förordningen i syfte att erhålla synpunkter på just denna punkt. Enligt organisationerna har kommissionen inte heller angett innehållet i dessa bidrag och det sätt på vilket de har beaktats i största möjliga utsträckning. De har gjort gällande att den delegerade förordningen i själva verket omfattas av definitionen av ”planer eller program” i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1367/2006.

38 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

39 I punkt 48 i ansökan har organisationerna angett att ”[l]agenligheten av utarbetandet av den delegerade förordningen har ifrågasatts i begäran [om intern omprövning] (bilaga A.1 till ansökan, s. 13 och 14)”. Det ska i detta hänseende påpekas att denna begäran innehåller en del med rubriken ”Översyn av utarbetandet av den delegerade förordningen”, som inleds på sidan 13, med en punkt som har följande lydelse: ”[Organisationerna] begär att bestämmelserna [i den] förordningen om den [ekonomiska] verksamheten med elproduktion från vindkraft ska omprövas med tillämpning av de etapper som föreskrivs i de relevanta bestämmelserna i förordning 2020/852.” Organisationerna delade därefter upp sina argument i fyra kategorier. Denna delgrund hänför sig till den tredje kategorin av argument som anges i de två punkterna och som har följande lydelse:

”För det tredje bör översynen av de relevanta tekniska granskningskriterierna omfatta både förhandsinformation till allmänheten och samråd med allmänheten, i enlighet med Århuskonventionen.

I synnerhet bör information till och samråd med allmänheten om relevanta tekniska granskningskriterier baseras på ett reviderat utkast till delegerad förordning.”

40 Det framgår emellertid inte av ordalydelsen i de aktuella punkterna, jämförda med det inledande stycket, att organisationerna anser att den delegerade förordningen har antagits av kommissionen i strid med de specifika aspekter av Århuskonventionen som anges där.

41 Tvärtom tyder ordalydelsen i de aktuella punkterna snarare på att kommissionen, enligt organisationerna, borde beakta processuella aspekter vid en framtida intern omprövning som kommissionen skulle göra av den delegerade förordningen.

42 Av detta följer att i motsats till vad som krävs enligt den rättspraxis som anges i punkt 26 ovan har organisationerna, i de aktuella styckena, inte anfört några konkreta och precisa skäl i begäran om intern omprövning som kan ifrågasätta de bedömningar som den delegerade förordningen grundas på såsom förvaltningsåtgärd. Organisationerna har inte heller angett de väsentliga faktiska omständigheter eller rättsliga argument som kan ligga till grund för rimliga, det vill säga väsentliga, tvivel beträffande den bedömning som kommissionen gjorde i nämnda delegerade förordning i dess egenskap av rättsakt som avses i begäran om intern omprövning.

43 I enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 28 ovan var kommissionen inte skyldig att pröva andra skäl än dem som organisationerna hade anfört vid ingivandet av begäran om intern omprövning. Kommissionen var i synnerhet inte skyldig att på eget initiativ undersöka potentiella skäl i samband med information till och samråd med allmänheten i samband med utarbetandet och antagandet av den delegerade förordningen, vilka inte har åberopats av organisationerna.

44 Talan kan således inte vinna bifall på denna delgrund.

*Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006*

45 Organisationerna har gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte besvarade ett antal punkter som anförts i begäran om intern omprövning och därmed åsidosatte artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006. Dessa punkter avser, för det första, kommissionens skyldighet att inhämta all nödvändig sakkunskap före antagandet av den delegerade förordningen. För det andra avses den omständigheten att yttrandet från plattformen för hållbar finansiering gällande de tekniska granskningskriterierna utfärdades efter nämnda antagande. För det tredje avses den omständigheten att den delegerade förordningen och kommissionens delegerade förordning (EU) 2023/2486 av den 27 juni 2023 om komplettering av förordning 2020/852 genom fastställande av tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till hållbar användning och skydd av vatten och marina resurser, till omställning till en cirkulär ekonomi, till förebyggande och begränsning av föroreningar eller till skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem och för att avgöra om den ekonomiska verksamheten inte orsakar någon betydande skada för något av de andra miljömålen samt om ändring av kommissionens delegerade förordning (EU) 2021/2178 vad gäller särskilda offentliga upplysningar för dessa ekonomiska verksamheter (EUT L, 2023/2486) avseende de andra miljömålen inte antogs enligt den tidsplan som föreskrivs i förordning 2020/852, vilket innebär att den andra delegerade förordningen inte var tillgänglig vid utarbetandet av den första delegerade förordningen.

46 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

47 Det framgår av handlingarna i målet att de två första punkterna som organisationerna har anfört (se punkt 45 ovan) avser de två första kategorierna av argument som anfördes i den del som har rubriken ”Översyn av utarbetandet av den delegerade förordningen” i fyra punkter som har följande lydelse:

”För det första bör denna översyn av de relevanta tekniska granskningskriterierna omfatta de råd från plattformen för hållbar finansiering som föreskrivs i [artikel 20.2] i förordning 2020/852.

För närvarande framgår det tydligt av rapporten från själva [plattformen för hållbar finansiering] att ’plattformen har fått i uppdrag att fokusera på de [tekniska granskningskriterierna] och utfärda en rekommendation till kommissionen om det andra utkastet till delegerad akt om hållbar verksamhet för miljömålen 3–6’ …

Översynen bör därför omfatta särskilda råd från [plattformen för hållbar finansiering] om de tekniska granskningskriterierna för ett väsentligt bidrag från produktionen av el från vindkraft till de två första miljömålen, nämligen begränsning av klimatförändringar och klimatanpassning.

Vidare framgår det av föregående punkt att den delegerade förordningen inte uppfyller kravet på att ’inhämta all nödvändig expertis’, såsom föreskrivs i [artikel 23.4] i förordning 2020/852.”

48 I de tre första punkterna i fråga anges inte något konkret skäl avseende lagenligheten av antagandet av den delegerade förordningen. Den omständigheten att organisationerna anser att denna process inte har genomförts på ett korrekt sätt följer endast av fjärde stycket i fråga.

49 Det framgår således av de fyra aktuella punkterna att det enda specifika och konkreta skäl som organisationerna anförde i begäran om intern omprövning var att hävda att kommissionen hade agerat i strid med artikel 23.4 i förordning 2020/852, genom att inte samla in all nödvändig expertis före antagandet av och under utarbetandet av den delegerade förordningen, eftersom plattformen för hållbar finansiering inte hade avgett något yttrande om de tekniska granskningskriterierna avseende miljömålen begränsning av och anpassning till klimatförändringar.

50 I punkt 3 i bilaga I till det angripna beslutet angav kommissionen emellertid följande:

”I artikel 20.2 a och skäl 38 i förordning [2020/852] föreskrivs att plattformen ska ge kommissionen råd om de tekniska granskningskriterierna, medan artikel 10.4, artikel 11.4 och skäl 54 i [samma] förordning ålägger kommissionen att samråda med plattformen innan den antar delegerade akter som innehåller de tekniska granskningskriterierna för begränsning av och anpassning till klimatförändringar. I dessa bestämmelser anges inte hur och när samrådet med plattformen ska äga rum, utan endast att samrådet ska äga rum innan de delegerade akterna antas.

…

På grundval av artikel 10.4, artikel 11.4 och artikel 20 i förordning [2020/852] uppmanade kommissionen plattformen den 19 november 2020 att yttra sig över utkastet till delegerad akt innan den antogs. Kommissionen offentliggjorde utkastet till delegerad akt den 20 november 2020 för offentligt samråd till och med den 18 december 2020. Den 18 december 2020 lade plattformen fram sina synpunkter på utkastet till delegerad akt [dokument som nu finns tillgängligt på följande webbplats: https://finance.ec.europa.eu/system/files/2020–12/201218-eu-platform-on-sustainable-finance-opinion-taxonomy-delegated-act_en.pdf] inom ramen för det offentliga samrådet. Plattformen rådfrågades därför i vederbörlig ordning under utarbetandet av den delegerade akten och innan den antogs. Kommissionen antog inte det slutliga förslaget förrän den 4 juni 2021 …”

51 Mot bakgrund av dessa tydliga förklaringar har organisationerna fel i den mån de har gjort gällande att ”det [angripna] beslutet inte ifrågasätter den omständigheten att plattformens yttrande specifikt avseende de tekniska granskningskriterierna i den framtida delegerade förordningen utfärdades den 31 augusti 2021, det vill säga efter [antagandet] av den delegerade förordningen den 4 juni 2021”.

52 Kommissionen förklarade nämligen i det angripna beslutet att samråd hade skett med plattformen för hållbar finansiering och att plattformen hade inkommit med sina synpunkter den 18 december 2020, det vill säga innan den delegerade förordningen antogs, vilket innebär att organisationernas påståenden i motsatt riktning saknar grund.

53 Vad gäller den tredje punkten som organisationerna har tagit upp (se punkt 45 ovan), så avser nämnda punkt den fjärde kategorin av argument som anfördes i den del som har rubriken ”Översyn av utarbetandet av den delegerade förordningen”, i tre punkter som har följande lydelse:

”För det fjärde ska prövningen av de relevanta tekniska granskningskriterierna göras mot bakgrund av samtliga miljömål som anges i artikel 9 i förordning 2020/852 samtidigt, såsom föreskrivs i artiklarna 10–15 och … 19 i förordning 2020/852, jämförda med varandra.

Närmare bestämt skulle en första delegerad akt (nu den delegerade förordningen) om tekniska granskningskriterier för de två första miljömålen (och principen [att inte orsaka betydande skada] vad gäller andra miljömål) antas senast ’den 31 december 2020, i syfte att säkerställa dess tillämpning från och med den 1 januari 2022’ (artikel 10.6 och artikel 11.6 i förordning 2020/852), medan den andra delegerade akten om tekniska granskningskriterier för andra miljömål skulle ha antagits senast ’den 31 december 2021, för att säkerställa att den tillämpades från och med den 1 januari 2023’ (punkt 5 i artiklarna 12–15 i förordning 2020/852).

Med andra ord borde de två ovannämnda delegerade akterna ha … utarbetats och antagits innan den första av dem (den delegerade förordningen) blev tillämplig. Översynen av den delegerade förordningen bör därför ske med kännedom om den andra delegerade akten, såsom ursprungligen föreskrevs i förordning 2020/852.”

54 Såsom organisationerna helt riktigt har påpekat har kommissionen inte behandlat denna fråga i det angripna beslutet. Kommissionen har emellertid gjort gällande att denna punkt, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 26 ovan, inte kunde tas upp till sakprövning, eftersom den inte hade styrkts, varför kommissionen inte kunde besvara den.

55 Det ska inledningsvis påpekas att det i punkt 6 i artiklarna 10 och 11 i förordning 2020/852 föreskrivs att kommissionen ska anta delegerade akter med tekniska granskningskriterier för de två miljömålen begränsning av och anpassning till klimatförändringar ”senast den 31 december 2020 för att säkerställa att [de] är [tillämpliga] från och med den 1 januari 2022”. I punkt 5 i artiklarna 12–15 i förordning 2020/852 föreskrivs däremot att kommissionen ska anta delegerade akter med tekniska granskningskriterier för de fyra andra miljömål som anges i artikel 9 i förordning 2020/852 ”senast den 31 december 2021 för att säkerställa att [de] är [tillämpliga] från och med den 1 januari 2023”.

56 I själva verket antogs den delegerade förordningen av kommissionen först den 4 juni 2021, men den är tillämplig sedan den 1 januari 2022 (artikel 3 andra stycket i den delegerade förordningen). Delegerad förordning 2023/2486 för de övriga fyra miljömålen antogs av kommissionen den 27 juni 2023. Den är tillämplig sedan den 1 januari 2024 (artikel 6 andra stycket i den delegerade förordningen).

57 Det framgår således att de tidsplaner för antagande som föreskrivs i punkt 6 i artiklarna 10 och 11 i förordning 2020/852, å ena sidan, och i punkt 5 i artiklarna 12–15 i denna förordning, å andra sidan, inte har iakttagits.

58 I förevarande fall har organisationerna emellertid gjort gällande att den delegerade förordningen borde ha utarbetats med kännedom om innehållet i delegerad förordning 2023/2486 för de övriga fyra miljömålen. De anser således att den omständigheten att förordning 2023/2486 inte var tillgänglig vid utarbetandet av den delegerade förordningen medför att den delegerade förordningen blir ogiltig.

59 Den omständigheten att delegerad förordning 2023/2486 för de fyra andra miljömålen antogs efter den delegerade förordningen stämmer dock överens med de tidsplaner som föreskrivs för det första i punkt 6 i artiklarna 10 och 11 i förordning 2020/852, för det andra i punkt 5 i artiklarna 12–15 i denna förordning. Även om dessa tidsplaner hade iakttagits, skulle den delegerade förordningen antas ”senast den 31 december 2020”, medan delegerad förordning 2023/2486, för de fyra andra miljömålen, inte skulle följa förrän ”senast den 31 december 2021”.

Det är således uppenbart att den ordningsföljd av de två delegerade förordningarna som förespråkas i nämnda bestämmelser i förordning 2020/852 har iakttagits fullt ut, även om dessa förordningar har antagits för sent.

60 Även om det medgavs att organisationernas argument härvidlag kunde tas upp till sakprövning, oavsett om det skedde i samband med begäran om intern omprövning eller i förevarande mål, kan det i vart fall inte ligga till grund för rimliga, det vill säga väsentliga, tvivel beträffande kommissionens bedömning i den delegerade förordningen.

61 Av vad som anförts följer att talan inte kan vinna bifall med stöd av någon del av denna delgrund.

*Den tredje delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 10.4, 11.4 och 20.2 i förordning 2020/852*

62 Organisationerna anser i huvudsak att det inte samråddes på ett korrekt sätt med den plattform för hållbar finansiering som föreskrivs i artikel 20 i förordning 2020/852 innan den delegerade förordningen antogs, vilket innebär att artiklarna 10.4, 11.4 och 20.2 i förordning 2020/852 har åsidosatts. Enligt organisationerna har det angripna beslutet inte bestritt påståendet i begäran om intern omprövning att denna plattform själv angav att den hade fått i uppdrag att i huvudsak behandla utkastet till delegerad akt avseende de övriga miljömålen. Samrådet med samma plattform avsåg inte heller specifikt de exakta tekniska granskningskriterierna såsom de anges i nämnda delegerade förordning. Den aktuella plattformen avgav ett yttrande i denna fråga först efter det att den delegerade förordningen hade antagits. Enligt organisationerna ska även den omständigheten att nämnda beslut inte innehåller något åtagande från kommissionens sida att avhjälpa dessa åsidosättanden anses utgöra ett åsidosättande av artikel 10.2 och 10.3 i förordning nr 1367/2006.

63 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

64 De påståenden som organisationerna har framfört inom ramen för denna delgrund avser den första kategorin av argument som anges i den del som har rubriken ”Översyn av utarbetandet av den delegerade förordningen”.

65 Såsom det har erinrats om i punkterna 50 och 52 ovan förklaras det tydligt i det angripna beslutet att kommissionen uppmanade plattformen för hållbar finansiering att yttra sig över utkastet till delegerad akt innan den antogs, att kommissionen offentliggjorde utkastet till delegerad akt den 20 november 2020, för ett offentligt samråd till och med den 18 december 2020 och att plattformen den 18 december 2020 lade fram sina synpunkter på utkastet till delegerad akt.

66 I ansökan har organisationerna hänvisat till en annan handling, som påstås vara daterad den 31 augusti 2021, för att göra gällande två saker. För det första framgår det av denna handling att plattformen för hållbar finansiering endast ansåg sig ha fått i uppdrag att behandla det andra utkastet till delegerad akt avseende de fyra andra miljömålen. För det andra var det först inom ramen för denna handling som plattformen lämnade sitt yttrande specifikt avseende de tekniska granskningskriterierna i den ”framtida delegerade förordningen”.

67 Såsom kommissionen helt riktigt har gjort gällande saknar den aktuella handlingen, som organisationerna har hänvisat till, relevans i förevarande fall. Det framgår nämligen av webbplatsen för plattformen för hållbar finansiering att denna plattform offentliggjorde ett

utkast till yttrande avseende de tekniska granskningskriterierna för de fyra andra miljömålen för att samla in synpunkter den 3 augusti 2021, och att det slutliga yttrandet hade offentliggjorts den 30 mars 2022.

68 De yttranden som avses i punkt 67 ovan avser, per definition, inte på något sätt de två första miljömålen för vilka det i den delegerade förordningen fastställs tekniska granskningskriterier. De saknar således helt relevans i förevarande mål.

69 Organisationerna har i övrigt gjort gällande att yttrandet från plattformen för hållbar finansiering av den 18 december 2020 inte var fullständigt, eftersom plattformen endast prövade allmänna frågor, utan att diskutera de exakta tekniska granskningskriterierna. Organisationerna har av denna omständighet dragit slutsatsen att de bilagor till den delegerade förordningen som innehöll dessa kriterier inte bifogades det utkast till delegerad förordning som kommissionen översänt till plattformen för yttrande.

70 Kommissionen har i detta avseende gjort gällande att både utkastet till delegerad förordning och dess bilagor överlämnades till plattformen för hållbar finansiering för yttrande den 19 november 2020.

71 I förevarande fall framgår det av de uppgifter som finns tillgängliga på kommissionens portal för ”bättre lagstiftning” att utkastet till delegerad förordning och dess två bilagor offentliggjordes den 20 november 2020 för offentligt samråd till och med den 18 december 2020. Även om det antas att kommissionen inte översände dessa bilagor den 19 november 2020 när den uppmanade plattformen för hållbar finansiering att yttra sig över projektet, hade plattformen tillgång till dessa bilagor senast dagen efter den dag då inbjudan skickades till den och kunde beakta dem när den avgav sitt yttrande.

72 Eftersom organisationerna inte har kunnat vederlägga kommissionens påstående att plattformen för hållbar finansiering rådfrågades om utkastet till delegerad förordning och dess bilagor med detaljerade uppgifter om de tekniska granskningskriterierna, saknar det dessutom relevans att nämnda plattform inte på ett detaljerat sätt uttalade sig om nämnda tekniska granskningskriterier, utan endast lämnade allmänna synpunkter.

73 I punkt 4 i artiklarna 10 och 11 i förordning 2020/852 föreskrivs visserligen att ”[i]nnan kommissionen antar den delegerade akt som avses i punkt 3 i den här artikeln ska den samråda med den plattform som avses i artikel 20 vad gäller de tekniska granskningskriterier som avses i punkt 3 i den här artikeln”. Dessa bestämmelser kan emellertid inte tolkas som ett hinder för antagandet av dessa delegerade akter när plattformen, såsom i förevarande fall, inte uttryckligen har tagit ställning till alla aspekter av de utkast till delegerade akter som har överlämnats till den för yttrande.

74 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser denna delgrund. Talan kan därmed inte vinna bifall såvitt avser någon del av den första grunden.

### *Den andra grunden: Begränsning av klimatförändringarna*

75 Den andra grunden består av fyra delar. Den första delen avser åsidosättande av artikel 37 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 191 FEUF och artikel 19.1 f i förordning 2020/852. Den andra delen gäller åsidosättande av artikel 10.3 a i förordning 2020/852. Den tredje delen avser åsidosättande av artikel 19.1 a och j i förordning 2020/852. Den fjärde delen avser åsidosättande av artikel 19.3 i förordning 2020/852.

76 Organisationerna har i huvudsak ifrågasatt två synsätt som de anser att kommissionen tillämpade vid fastställandet av de tekniska granskningskriterierna för elproduktion från vindkraft. De har gjort gällande att kommissionen åsidosatte olika bestämmelser i unionsrätten genom att i det angripna beslutet förespråka dessa båda synsätt trots de argument som de hade anfört i begäran om intern omprövning.

77 Tribunalen anser att det är lämpligt att kortfattat sammanfatta dessa två invändningar från organisationerna innan den påbörjar sin bedömning av de fyra delgrunder som organisationerna har anfört.

78 Organisationerna har för det första kritiserat den omständigheten att det i de tekniska granskningskriterierna för elproduktion från vindkraft inte föreskrivs att utsläppen av $CO_2$ per kilowattimme (kWh) från el från vindkraft faktiskt ska mätas och uppfylla ett visst tröskelvärde. I punkt 4.3 i bilaga I till den delegerade förordningen föreskrivs nämligen endast som ett tekniskt granskningskriterium för ett väsentligt bidrag till begränsningen av klimatförändringarna att ”[v]erksamheten genererar el från vindkraft”. Det har inte bestritts av parterna att detta konkret innebär att utövandet av denna ekonomiska verksamhet i den delegerade förordningen fortfarande anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringarna, trots de särskilda omständigheterna.

79 Organisationerna har beskrivit denna situation som att den fastställer ett ”undantag” från skyldigheten att göra en verklig kvantitativ mätning av utsläppen av $CO_2$ per kWh av el från vindkraft och en ”presumtion” om att denna verksamhet fortfarande bidrar väsentligt till att begränsa klimatförändringarna.

80 Vidare anser organisationerna att det är nödvändigt att beakta den ”intermittenta karaktären” hos elproduktionen från vindkraft. Den mängd el som produceras genom användning av förnybara energikällor, bland annat vindkraft, beror på väderförhållandena, särskilt vindstyrkan när det gäller vindkraft. En elproduktionsanläggning som producerar el från vindkraft skulle följaktligen inte alltid göra samma elkraft tillgänglig för elnätet och således inte heller för elkonsumenterna. Den effekt som tillhandahålls varierar beroende på väderförhållandena. Det kan således hända att andra kraftverk, för att tillgodose efterfrågan på el när som helst, måste eftersökas för att ”kompensera” för en ”underproduktion” i ett vindkraftverk.

81 För att korrekt mäta utsläppen av $CO_2$ från elproduktion från vindkraft ska enligt organisationerna hänsyn tas till utsläppen från dessa andra kraftverk som ”kompenserar” för en vindkraftverks ”underproduktion”. I den delegerade förordningen fastställs emellertid inte någon skyldighet att beakta dessa utsläpp, vilket organisationerna på nytt har betecknat som ett ”undantag”.

82 Innan tribunalen prövar denna grunds fyra delar, ska den uttala sig om huruvida de argument som organisationerna framfört i den skrivelse som de ingav till tribunalens kansli den 6 december 2023 kan tas upp till sakprövning.

*Huruvida de argument som organisationerna framfört i den skrivelse som de ingav till kansliet den 6 december 2023 kan tas upp till sakprövning*

83 Den 6 december 2023 ingav organisationerna en skrivelse till kansliet tillsammans med en bilaga, nämligen kommissionens meddelande ”Teknisk vägledning om tillämpningen av principen om att inte orsaka betydande skada inom ramen för förordningen om faciliteten för återhämtning och resiliens” (EUT C, C/2023/111). Enligt organisationerna kan denna skrivelse och dess bilaga, enligt artikel 85.3 i tribunalens rättegångsregler, tas upp till sakprövning som nytt bevismedel, eftersom nämnda meddelande blev tillgängligt först efter det att talan väckts och efter det att den skriftliga delen av förfarandet avslutats. De anser i huvudsak att detta meddelande bekräftar deras argument till stöd för den andra grunden, enligt vilka det ska tas hänsyn till att elproduktionen från vindkraft är intermittent, samt de argument genom vilka de har gjort gällande att kommissionen inte iakttog teknikneutralitet.

84 Den 12 december 2023 informerade kansliet parterna bland annat om att kommissionen hade anmodats att vid den muntliga förhandlingen ta ställning till huruvida den skrivelse som organisationerna ingav till kansliet den 6 december 2023 och dess bilaga kunde tas upp till sakprövning och huruvida den var välgrundad.

85 Kommissionen yttrade sig i detta avseende vid förhandlingen, vilket antecknades i förhandlingsprotokollet. Kommissionen har gjort gällande att det meddelande som bifogats den skrivelse som organisationerna ingav till kansliet den 6 december 2023 inte kan tas upp till sakprövning och att det under alla omständigheter saknar relevans.

86 Enligt artikel 84.1 i rättegångsreglerna får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.

87 Enligt rättspraxis är artikel 84.1 i rättegångsreglerna även tillämplig på invändningar och argument (se dom av den 14 juli 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, ej publicerad, EU:T:2021:456, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

88 Såsom det har erinrats om i punkt 83 ovan anser organisationerna, i den skrivelse som de ingav till kansliet den 6 december 2023, att det meddelande som bifogats nämnda skrivelse bekräftar deras argument till stöd för den andra grunden, enligt vilka det ska tas hänsyn till att elproduktionen från vindkraft är intermittent, samt de argument genom vilka organisationerna har gjort gällande att kommissionen inte iakttog teknikneutralitet. I den mån organisationerna har grundat argumenten i denna skrivelse på det meddelande som bifogats skrivelsen, har de således framfört nya argument i den mening som avses i artikel 84.1 i rättegångsreglerna.

89 Såsom det även har erinrats om i punkt 83 ovan anser organisationerna att den skrivelse som de ingav till kansliet den 6 december 2023 och dess bilaga kan tas upp till sakprövning, eftersom det meddelande som är föremål för denna bilaga och som ligger till grund för de nya argument som framförts i nämnda skrivelse inte blev tillgängligt förrän efter det att talan hade väckts och efter det att den skriftliga delen av förfarandet i förevarande fall hade avslutats. Organisationerna har således i huvudsak gjort gällande att offentliggörandet av nämnda meddelande utgör en rättslig

eller faktisk omständighet som framkommit först under förfarandet, i den mening som avses i artikel 84.1 i rättegångsreglerna, och som således motiverar att nya argument framförs i denna skrivelse.

90 Även om det är riktigt att det aktuella meddelandet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* först den 11 oktober 2023 och således först efter det att den skriftliga delen av förfarandet i förevarande fall hade avslutats, något som delgavs organisationerna genom en skrivelse från kansliet av den 4 maj 2023, konstaterar tribunalen att de två specifika avsnitt i detta meddelande som organisationerna har hänvisat till, det vill säga det första och det tredje stycket i punkt 2.4, med rubriken ”Vägledande principer för bedömning av förenligheten med principen att inte orsaka betydande skada”, redan var likalydande i en tidigare version av detta meddelande som redan hade offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* den 18 februari 2021 (EUT C 58, 2021, s. 1), och således innan talan väcktes.

91 Eftersom de ifrågavarande avsnitten således redan hade offentliggjorts innan talan väcktes, kan de inte anses utgöra rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet i den mening som avses i artikel 84.1 i rättegångsreglerna. Enbart att de återpublicerats efter det att den skriftliga delen av förfarandet avslutats ändrar inte denna slutsats.

92 Av detta följer att argumenten i den skrivelse som organisationerna ingav till kansliet den 6 december 2023 inte kan tas upp till sakprövning. Det är inte nödvändigt att pröva huruvida skrivelsen som sådan eller det meddelande som bifogats skrivelsen kan tas upp till sakprövning.

*Den första delgrunden: Åsidosättande av artikel 37 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, artikel 191 FEUF och artikel 19.1 f i förordning 2020/852*

93 Organisationerna anser att det i den delegerade förordningen, vad gäller elproduktion från vindkraft, inte föreskrivs någon skyldighet att göra en faktisk kvantitativ mätning av utsläppen av $CO_2$ per kWh från vindkraft, och inte heller att mäta den inverkan som den intermittenta arten av elproduktion från vindkraft har på $CO_2$-utsläppen per kWh från el som produceras, med beaktande av alla energikällor tillsammans. Denna delegerade förordning grundar sig tvärtom på en presumtion om att elproduktion från vindkraft är förenlig med kraven i förordning 2020/852.

94 Enligt organisationerna innebär ett sådant tillvägagångssätt att man undviker att söka och granska avgörande vetenskapliga uppgifter om denna verksamhet, vilket inte är förenligt med försiktighetsprincipen, och inte leder till att tillgängliga vetenskapliga och tekniska uppgifter beaktas, vilket strider mot artikel 19.1 f i förordning 2020/852 och artikel 191.1 FEUF. Detta tillvägagångssätt utgör inte heller ett varsamt och rationellt utnyttjande av naturresurserna och ska inte anses visa att verksamheten bidrar till att bekämpa klimatförändringarna i den mening som avses i artikel 191 FEUF. Därmed säkerställs inte en hög miljöskyddsnivå och förbättring av miljöns kvalitet i enlighet med principen om hållbar utveckling, vilket strider mot artikel 37 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

95 Organisationerna har anfört att studien från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) inte kan anses innehålla vetenskapliga uppgifter som kan ge upphov till tekniska granskningskriterier i den mening som avses i artikel 19 i förordning 2020/852. Enligt organisationerna hänvisar artikel 19.1 f i denna förordning till en analys på sektorsnivå (i förevarande fall elsektorn) och till behovet av att jämföra resultaten av verksamheterna inom en sektor med deras respektive bidrag till miljömålen. De anser att utsläppen av $CO_2$ för produktion av en kWh el per källa och i realtid är lättillgängliga.

96 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

97 Det framgår av handlingarna att organisationerna i avsnittet ”Elproduktion från vindkraft vad gäller begränsningen av klimatförändringarna” i begäran om intern omprövning har anfört följande:

”För det första utgör ovannämnda påstående inte ett ’tekniskt granskningskriterium’ i den mening som avses i förordning 2020/852 och uppfyller således inte kravet i förordning 2020/852 vad gäller begränsning av klimatförändringar.

I synnerhet krävs i artikel 10.1 i förordning 2020/852 att varje verksamhet ska ’bidra väsentligt till att stabilisera växthusgaskoncentrationerna i atmosfären på en nivå som förhindrar farlig antropogen inverkan på klimatsystemet i enlighet med Parisavtalets långsiktiga temperaturmål genom att undvika eller minska växthusgasutsläpp eller öka upptaget av växthusgasutsläpp’.

Den delegerade förordningen innehåller eller nämner inga belägg för att verksamheten elproduktion från vindkraft på ett betydande sätt bidrar till att stabilisera, förebygga eller minska utsläppen av växthusgaser eller öka utfasningen av växthusgaser eller på vilket sätt detta sker.

Denna avsaknad av bevis är relevant med hänsyn till syftet med förordning 2020/852 och de ’tekniska granskningskriterier’ som den ska innehålla.

För det första hänvisar förordning 2021/1119 (den europeiska klimatlagen), genom vilken det införs bindande mål för att minska utsläppen av växthusgaser, uttryckligen till förordning 2020/852 för att bedöma vilka framsteg som gjorts för att uppnå detta mål.

För det andra innebär förordning 2018/1999 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder även att förnybara energikällor ska bedömas med avseende på deras respektive bidrag till utsläppen av växthusgaser, och inte antas göra det.

För det andra, även om uttalandet skulle anses utgöra ett tekniskt kriterium, rör det sig i själva verket om ett antagande och inte om ett kriterium. Denna tolkning bekräftas av ordalydelsen i den [tekniska bilagan] till den tekniska expertgruppens rapport, där det anges att ’vindkraft för närvarande omfattas av ett undantag från en bedömning av [produktens koldioxidavtryck] eller av [växthusgaserna] under hela livscykeln, med förbehåll för en regelbunden översyn i enlighet med tröskelvärdet för nedgång. Vindkraft anses för närvarande omfattas av taxonomin, som regelbundet ses över’ (sidan 218).

För det tredje tar det resonemang som föreslås i den [tekniska bilagan] till den tekniska expertgruppens rapport under rubriken ’Motivering’ … inte hänsyn till de utsläpp av växthusgaser som orsakas av verksamhetens intermittenta karaktär (beroende av vind och tillgänglighet och utsläpp från den förväntade elproduktionskapaciteten).

Med andra ord innebär den intermittenta karaktären av elproduktionen från vindkraft att man vid bedömningen av huruvida den kan anses vara miljömässigt hållbar måste ta hänsyn till både förväntad intermittent karaktär, med hänsyn till att produktionen varierar beroende på de vindförhållanden som allmänt råder och andra källor för elproduktion (i den berörda medlemsstaten), och vad de genererar i termer av växthusgaser, vilka också kommer att påverka innehållet av växthusgaser för den el som tillhandahålls för konsumtion.

För det fjärde grundar sig påståendet att ’[v]erksamheten genererar el från vindkraft’ enbart på elproduktionen i motsats till elförbrukningen.

Medan den effektiva åtgärden för att fastställa huruvida en viss elproduktion väsentligen bidrar till begränsningen av klimatförändringarna, det vill säga till minskningen av växthusgasutsläppen, inom ramen för den slutliga energianvändningen (brutto) enligt definitionen i artikel 2.4 i direktiv 2018/2001 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor.

Närmare bestämt behandlar den delegerade förordningen endast investeringar i kapaciteten att producera el från vindkraft, det vill säga elproduktion från denna källa. Den faktiska minskningen av växthusgaser och således förekomsten av ett väsentligt bidrag till målet att anpassa sig till klimatförändringarna kan däremot inte mätas enbart utifrån nivån av växthusgaser i energiförbrukningen, i förevarande fall el.

Denna skillnad mellan elproduktion och elförbrukning borde ha åtgärdats i den delegerade förordningen och bör åtgärdas inom ramen för den begärda interna omprövningen.

För det femte och under alla omständigheter stöds delegationens uttalande inte av några demonstrationer eller bevis.”

98 Tribunalen konstaterar inledningsvis, i likhet med kommissionen, att organisationerna inte alls har nämnt vare sig artikel 37 i stadgan om de grundläggande rättigheterna eller artikel 19.1 f i förordning 2020/852 i den del som har rubriken ”Elproduktion från vindkraft vad gäller begränsningen av klimatförändringarna” i begäran om intern omprövning. Av detta följer att de argument som framförts i ansökan med stöd av dessa bestämmelser är nya och således inte kan tas upp till sakprövning, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 28 ovan. Det finns inte heller någon hänvisning till artikel 191 FEUF i nämnda begäran, vilket innebär att även de argument som grundar sig på denna bestämmelse är nya och således inte kan tas upp till sakprövning.

99 Även om organisationerna inom ramen för denna delgrund i huvudsak har gjort gällande att den delegerade förordningen inte grundar sig på otvetydiga vetenskapliga uppgifter, vad gäller fastställandet av de tekniska granskningskriterierna, så framgår det under alla omständigheter klart av punkt 77 i ansökan, i motsats till vad kommissionen har gjort gällande, att organisationerna har bestritt lagenligheten av det angripna beslutet och inte lagenligheten av den delegerade förordningen.

100 I punkt 1.1 i bilaga IV till det angripna beslutet bemötte kommissionen organisationernas påståenden om kriteriet för begränsning av klimatförändringar enligt följande:

”I den delegerade akten fastställs de tekniska granskningskriterier som ska tillämpas för att bedöma det väsentliga bidraget och principen [om att inte orsaka betydande skada] i förhållande till miljömålen för de olika ekonomiska verksamheterna. Det väsentliga bidraget till miljömålen definieras i artiklarna 10–15 i förordning [2020/852], medan betydande skada på miljömålen fastställs i artikel 17 [i den förordningen]. Den exakta omfattningen av den ekonomiska verksamheten ska fastställas i den delegerade akten. Eftersom [denna förordning] främst gäller ekonomisk verksamhet har det inte varit möjligt att utvidga bedömningen till att omfatta en systemomfattande analys. Varje verksamhet har bedömts för sitt väsentliga bidrag till klimatmålen och för den betydande skada som orsakats andra miljömål, utan att någon

bedömning gjorts av andra verksamheter med anknytning till dem. Inom ramen för detta tillvägagångssätt är det inte möjligt att ta hänsyn till den omständigheten att verksamheten är intermittent.

I den konsekvensbedömning av klimatförändringarna som åtföljer den delegerade akten förklaras det resonemang som ligger till grund för tillämpningen av ett kvantitativt tröskelvärde på 100 g $CO_2$ per kWh, som är teknikneutralt och livscykelbaserat och baserat på all elproduktion. Den innehåller också en motivering för att införa ett undantag från skyldigheten att beräkna utsläpp livscykelbaserat och ett faktiskt undantag från kravet på att respektera det teknikneutrala tröskelvärdet. På grundval av övertygande vetenskapliga belägg, särskilt från IPCC … och grundade på globala uppgifter om livscykelutsläpp från elförsörjningsteknik, har kommissionen – i enlighet med [den tekniska expertgruppens] strategi – beslutat att undanta vissa verksamheter från detta tröskelvärde. Dessa fall är begränsade till fall där det globala medianvärdet av livscykelutsläpp var mindre än 100 g $CO_2$ per kWh. Enligt uppgifter från IPCC ligger utsläppen [av växthusgaser] från vindkraft (både landbaserad och havsbaserad) under hela livscykeln långt under det fastställda tröskelvärdet (maximala utsläpp på 56 g $CO_2$ per kWh). Tröskelvärdet iakttas således alltid av den verksamhet som avser elproduktion från vindkraft och det återstående tillämpliga kravet är begränsat till beräkningen av livscykeln enligt en av de tre alternativa teknikerna. Mot bakgrund av IPCC:s forskningsresultat om livscykelutsläpp, erkännandet av att kriterierna skulle begränsas till ett administrativt förfarande för vissa verksamheter med låga utsläpp och inriktningen på den europeiska energipolitiken – som främjar en snabb utbyggnad av förnybar energi och tar hänsyn till kravet i artikel 19.1 k i förordning [2020/852] om att kriterierna ska vara användarvänliga – beslutade kommissionen att undanta vindkraft från skyldigheten att uppfylla de kvantitativa tekniska granskningskriterierna för elproduktionsverksamhet.”

101 Kommissionen angav således tydligt i det angripna beslutet skälen till att den hade valt att utforma de tekniska granskningskriterierna för elproduktion från vindkraft, vad gäller kriteriet väsentligt bidrag till begränsningen av klimatförändringarna, såsom den gjorde i den delegerade förordningen. Kommissionen hänvisade till den konsekvensbedömning som åtföljde den delegerade förordningen och av vilken det framgick att kommissionen hade grundat sig på övertygande vetenskapliga bevis som bland annat hade lagts fram av IPCC.

102 I punkt 77 i repliken har organisationerna gjort gällande att ”[ä]ven om de studier som [kommissionen] har hänvisat till kan motivera de två undantagen och presumtionen, utgör dessa emellertid inte vetenskapliga uppgifter som kan ge upphov till ’tekniska granskningskriterier’ i den mening som avses i artikel 19 i förordning 2020/852”. De anser att det rör sig om en ”motsägelse” (punkt 78 i repliken) och att en precis bestämmelse i förordning 2020/852 skulle ha tvingat kommissionen att göra en ”analys på sektorsnivå (i förevarande fall elsektorn), men även att jämföra resultaten av verksamheterna inom en sektor i förhållande till deras respektive bidrag till miljömålen” (punkt 80 i repliken), vilket ”[d]e två undantagen och presumtionerna” omöjliggör (punkt 81 i repliken).

103 Det ska i detta hänseende påpekas att den text som organisationerna har hänvisat till i punkt 79 i repliken i själva verket härrör från artikel 19.1 j i förordning 2020/852 och inte från artikel 19.1 f, såsom de har angett. Varken i begäran om intern omprövning eller i ansökan avseende denna delgrund har det emellertid varit fråga om den förstnämnda bestämmelsen. De argument som grundar sig på denna bestämmelse kan således inte tas upp till sakprövning.

104 Vidare har organisationerna i punkt 77 i repliken uttryckligen medgett att det framgår av det angripna beslutet att kommissionen verkligen grundade sin bedömning på vetenskapliga uppgifter. De motsäger således sitt eget argument att kommissionen inte grundade sig på övertygande vetenskapliga uppgifter. De övriga argument som anförts i repliken, enligt vilka de tekniska granskningskriterierna inte är förenliga med förordning 2020/852 av andra skäl, kan inte heller tas upp till sakprövning, eftersom de är nya.

105 Eftersom organisationerna således har medgett att det i det angripna beslutet anges att de tekniska granskningskriterierna vad gäller det väsentliga bidraget till begränsningen av klimatförändringarna genom elproduktion från vindkraft grundar sig på övertygande vetenskapliga uppgifter, kan talan under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

*Den andra delgrunden: Åsidosättande av artikel 10.3 a i förordning 2020/852*

106 Organisationerna har gjort gällande att den delegerade förordningen inte uppfyller kravet i artikel 10.3 i förordning 2020/852, enligt vilken det ska fastställas huruvida och i vilken utsträckning verksamheten väsentligt bidrar till att stabilisera koncentrationerna av växthusgaser i atmosfären. De har härvidlag anfört att det i den delegerade förordningen varken föreskrivs någon skyldighet att göra en faktisk kvantitativ mätning av utsläppen av $CO_2$ per kWh av el som produceras från vindkraft eller en mätning av den inverkan som en intermittent elproduktion från vindkraft har på utsläppen av $CO_2$ per kWh producerad el, med beaktande av alla energikällor tillsammans. Kommissionens påståenden i det angripna beslutet, enligt vilka det inte var möjligt att beakta den intermittenta karaktären, visar att detta är en omständighet som kommissionen känner till. Kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att inte beakta den. Kommissionens tillvägagångssätt innebär att man undviker en övergripande bedömning av verksamhetens miljöpåverkan i dess helhet. I andra hand har kommissionen överskridit sin befogenhet enligt artikel 10.3 a i nämnda förordning genom att besluta att det inte fanns anledning att göra en kvantitativ mätning av utsläppen av $CO_2$ per kWh från vindkraft eller att mäta effekterna av den intermittenta karaktären.

107 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

108 Tribunalen påpekar inledningsvis att även om de argument som organisationerna har anfört i ansökan skulle kunna ge intryck av att de kritiserar den delegerade förordningen, framgår det entydigt av punkt 82 i ansökan att organisationerna anser att kommissionens svar i det angripna beslutet på begäran om intern omprövning strider mot artikel 10.3 a i förordning 2020/852. Dessa argument ska således anses avse det beslutet.

109 I artikel 10.3 a i förordning 2020/852 föreskrivs att ”[k]ommissionen ska anta en delegerad akt … för att … komplettera punkterna 1 och 2 i den här artikeln genom att fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en specifik ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar”.

110 Artikel 10.3 a i förordning 2020/852 avser endast ”under vilka villkor” en verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar. Organisationerna har således fel när de gör gällande att det följer av denna bestämmelse att den ”[syftar] till att fastställa om och i vilken utsträckning verksamheten” skulle tillföra ett sådant bidrag. Nämnda bestämmelse innehåller nämligen inte någon hänvisning till idén om en med nödvändighet kvantitativ bedömning, i den meningen att ett visst tröskelvärde ska iakttas.

111 I den andra punkt som nämns i punkt 100 ovan angav kommissionen dessutom att den, av de skäl som angetts i konsekvensbedömningen till den delegerade förordningen, ansåg att all elproduktion (det vill säga all teknik sammantagen) som orsakar utsläpp under ett tröskelvärde på 100 g $CO_2$ per kWh baserat på livscykeln bidrar väsentligt till att begränsa klimatförändringarna.

112 Organisationerna har inte anfört några omständigheter i begäran om intern omprövning eller i sina inlagor som skulle kunna ifrågasätta det övervägande som avses i punkt 111 ovan och som ligger till grund för kommissionens synsätt.

113 I den andra punkt som nämns i punkt 100 ovan förklarade kommissionen att det framgick av IPCC:s uppgifter att ”utsläppen av [växthusgaser] under hela livscykeln för vindkraft (både på land och till havs) ligger långt under det fastställda tröskelvärdet (maximalt utsläpp på 56 g $CO_2$ per kWh)”.

114 I motsats till vad organisationerna har gjort gällande framgår det således av det angripna beslutet att kommissionen tillämpade ett kvantitativt tröskelvärde. Eftersom detta tröskelvärde alltid iakttas vid elproduktion från vindkraft, ansåg den emellertid i huvudsak att det inte var nödvändigt att bedöma huruvida den iakttogs i varje enskilt fall.

115 Det enda argument som organisationerna har anfört och som kan påverka kommissionens övervägande att tröskelvärdet på 100 g $CO_2$ per kWh (som inte har ifrågasatts av organisationerna som sådant, se punkt 112 ovan) alltid iakttas vid elproduktion från vindkraft är baserat på den ”intermittenta” karaktären av elproduktionen från vindkraft.

116 Kommissionen har i detta avseende, i den första punkt som nämnts i punkt 100 ovan, förklarat att det är den delegerade förordningen som definierar den exakta omfattningen av de olika ekonomiska verksamheterna. Kommissionen ansåg att ”[e]ftersom förordning [2020/852] huvudsakligen avser ekonomiska verksamheter, har det inte varit möjligt att utvidga bedömningen till att omfatta en systemomfattande analys”, ”[v]arje verksamhet har bedömts för sitt väsentliga bidrag till klimatmålen och för den betydande skada som orsakats andra miljömål, utan att de andra verksamheter som hänger samman med dem har bedömts” och ”[v]id detta tillvägagångssätt är det inte möjligt att beakta verksamheternas intermittenta karaktär”.

117 Det framgår nämligen entydigt av olika bestämmelser i förordning 2020/852 att förordningen grundar sig på tanken att det är specifika ”ekonomiska verksamheter” som omfattas av de kriterier som föreskrivs i eller på grundval av denna förordning för att bedöma huruvida dessa ”ekonomiska verksamheter” anses vara miljömässigt hållbara.

118 För det första föreskrivs det i artikel 1.1 i förordning 2020/852 att denna förordning ”fastställer kriterier för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet anses vara miljömässigt hållbar, i syfte att fastställa graden av miljömässig hållbarhet för en investering”.

119 För det andra föreskrivs i artikel 3 i förordning 2020/852 att ”en ekonomisk verksamhet anses vara miljömässigt hållbar om den ekonomiska verksamheten” uppfyller vissa villkor.

120 För det tredje anges det i artikel 10.1 i förordning 2020/852 att ”[e]n ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsningen av klimatförändringar om den verksamheten väsentligen bidrar till att stabilisera växthusgaskoncentrationerna i atmosfären på en nivå som förhindrar farlig antropogen inverkan på klimatsystemet … genom att undvika eller minska växthusgasutsläpp eller öka upptaget av växthusgasutsläpp”.

121 För det fjärde föreskrivs i artikel 10.3 a i förordning 2020/852 att kommissionen ska anta en delegerad akt för att ”komplettera punkterna 1 och 2 i den här artikeln genom att fastställa tekniska granskningskriterier för att avgöra under vilka villkor en specifik ekonomisk verksamhet ska anses bidra väsentligt till begränsning av klimatförändringar”.

122 Kommissionen gjorde således en riktig bedömning när den strukturerade den delegerade förordningen på så sätt att den i bilagorna I och II föreskrev punkter för varje ekonomisk verksamhet som förordningen avser. Organisationerna har för övrigt inte ifrågasatt detta synsätt.

123 I punkt 4.3 i bilagorna I och II till den delegerade förordningen, med rubriken ”Elproduktion från vindkraft”, gav kommissionen följande ”[b]eskrivning av verksamheten”: ”Uppförande eller drift av elproduktionsanläggningar som producerar el från vindkraft.”

124 Det är således uppenbart att den aktuella ekonomiska verksamheten definieras på ett sådant sätt dels att den endast avser elproduktion, dels att den enda relevanta energikällan är vindkraft. Denna ekonomiska verksamhet omfattar däremot varken tillhandahållande av el till slutförbrukare eller produktion av el från andra energikällor.

125 Kommissionen påpekade vidare att produktionen av el från vindkraft var ”intermittent”, i den meningen att den inte avsåg en kontinuerlig elektrisk effekt, utan en effekt som varierade beroende på väderförhållandena.

126 Kommissionen ansåg emellertid att ”det inte [var] möjligt att beakta att den är intermittent”, eftersom, i huvudsak, ”kompensation” av ”underproduktion” av el i en anläggning för elproduktion från vindkraft med hjälp av andra energikällor inte ingick i denna första verksamhet och att sådana ”andra verksamheter” som således hade ”samband” med den inte skulle bedömas i detta sammanhang.

127 Denna ståndpunkt innehåller inte några uppenbart oriktiga bedömningar.

128 Mot bakgrund av punkterna 117–122 ovan har kommissionen helt riktigt gjort gällande att en ekonomisk verksamhet enligt förordning 2020/852 i princip ska bedömas individuellt.

129 Kommissionen har även helt riktigt gjort gällande att det skulle vara mycket svårt att kvantifiera den intermittenta karaktären av elproduktionen från vindkraft och att fastställa dess inverkan.

130 Även om det är riktigt, såsom organisationerna har gjort gällande, att befintliga historiska uppgifter visar på en viss variation i den totala elproduktionen från vindkraft i vissa geografiska områden, kvarstår, för det första, det faktum att sådana statistiska uppgifter avseende tämligen stora geografiska områden inte gör det möjligt att med säkerhet dra slutsatser om den faktiska framtida produktionen vid en viss anläggning för elproduktion från vindkraft.

131 För det andra gjorde kommissionen en riktig bedömning när den angav att inverkan av den tillfälliga karaktären av elproduktionen från vindkraft framför allt beror på vilken teknik som används för att kompensera för en eventuellt låg vindkraftsproduktion. Det är emellertid inte möjligt att förutse exakt vilken teknik som skulle användas för att kompensera en låg vindkraftsproduktion genom en viss anläggning.

132 För det tredje rör det sig under alla omständigheter om faktorer som de som producerar el från vindkraft inte har kontroll över. Sådana externa faktorer, som är svåra att fastställa, kan inte beaktas av dem som driver en anläggning för elproduktion från vindkraft utan att det uppstår särskilda svårigheter för dessa aktörer. Såsom kommissionen helt riktigt gjort gällande skulle detta strida mot artikel 19.1 k i förordning 2020/852, av vilken det framgår att de tekniska granskningskriterierna ska ”vara enkla att använda och fastställda på ett sätt som underlättar kontrollen av efterlevnaden av dem”.

133 Av detta följer att kommissionen inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när den inte beaktade den omständigheten att elproduktion från vindkraft är intermittent.

134 Tribunalen finner följaktligen att kommissionens övervägande att tröskelvärdet på 100 g $CO_2$ per kWh alltid iakttas vid elproduktion från vindkraft inte påverkas av organisationernas argument (se punkterna 114 och 115 ovan).

135 Organisationernas argument att kommissionen inte tillämpade ett kvantitativt tröskelvärde kan följaktligen inte godtas. Detsamma gäller förevarande delgrund som det argumentet har lagts fram för att stödja.

*Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 a och j i förordning 2020/852*

136 Enligt organisationerna uppfyller det angripna beslutet varken artikel 19.1 a i förordning 2020/852 eller den princip om teknikneutralitet som den bestämmelsen innehåller, jämförd med artikel 19.1 j i samma förordning, enligt vilken kommissionen är skyldig att se till att verksamheterna behandlas lika om de i lika hög grad bidrar till att uppnå ett eller flera av miljömålen. Kommissionens synsätt är enligt organisationerna motsatsen till teknikneutralitet, eftersom kommissionen inte tar hänsyn till den intermittenta karaktären. Denna intermittenta karaktär är ett kännetecken som avgör nivån på utsläppen av $CO_2$ per kWh i det berörda elsystemet i dess helhet. Utsläpp av $CO_2$ per kWh som produceras från alternativa felkällor som kompenserar för den intermittenta karaktären av elproduktionen från vindkraft ska således beaktas.

137 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

138 Tribunalen konstaterar, i likhet med kommissionen, att begäran om intern omprövning inte innehåller något som helst som skulle kunna tolkas så, att den gör gällande att en ”princip om teknikneutralitet” som påstås föreskrivas i artikel 19.1 a i förordning 2020/852, eller likabehandling av verksamheter som på samma sätt bidrar till uppnåendet av ett eller flera av miljömålen, i den mening som avses i artikel 19.1 j i samma förordning, inte har iakttagits.

139 De argument som anförts till stöd för denna delgrund kan följaktligen inte tas upp till sakprövning, eftersom de är nya, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 28 ovan.

140 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser förevarande delgrund.

*Den fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 19.3 i förordning 2020/852*

141 Organisationerna har gjort gällande att kommissionen, genom att i det angripna beslutet förklara att det inte var möjligt att beakta den intermittenta karaktären av elproduktion från vindkraft, åsidosatte artikel 19.3 i förordning 2020/852, i vilken det föreskrevs att de tekniska granskningskriterierna skulle säkerställa att elproduktion som använder fasta fossila bränslen inte betraktas som miljömässigt hållbar ekonomisk verksamhet. Den intermittenta karaktären är ett oundvikligt kännetecken för elproduktion från vindkraft, medan elförbrukningen kräver en försörjning som är konstant och på begäran. Under dessa omständigheter innebär denna bestämmelse att kommissionen är skyldig att bedöma om och i vilken utsträckning elproduktion från fasta fossila bränslen inte de facto skulle anses vara miljömässigt hållbar. Kommissionen borde ha fastställt ett särskilt tekniskt granskningskriterium för att försäkra sig om att den intermittenta karaktären av elproduktion från vindkraft inte innebar en systemisk användning av fasta fossila bränslen från de källor för elproduktion som elnätet använder för att kompensera för den intermittenta karaktären.

142 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

143 I likhet med vad kommissionen har gjort gällande ska det påpekas att begäran om intern omprövning inte innehåller några uppgifter om ett påstått åsidosättande av artikel 19.3 i förordning 2020/852 och att organisationerna i denna begäran inte gjorde gällande att de tekniska granskningskriterierna inte uteslöt att elproduktion som använder fasta fossila bränslen kan betraktas som miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter.

144 I motsats till vad organisationerna har gjort gällande kan inte heller ett sådant argument, som uttryckligen grundar sig på artikel 19.3 i förordning 2020/852, betraktas som en utvidgning av de argument genom vilka organisationerna dels har bestritt kommissionens påstående att det inte är möjligt att beakta den omständigheten att elproduktion från vindkraft är intermittent, dels hänvisar till denna verksamhets plats i den totala elproduktionen. Genom dessa argument har organisationerna nämligen för det första gjort gällande ett åsidosättande av artikel 10.3 a i nämnda förordning, vilket prövades inom ramen för den andra grundens andra del, medan förevarande delgrund avser ett åsidosättande av artikel 19.3 i förordningen. Eftersom de rättsliga grunder som organisationerna har åberopat är olika, kan det inte med framgång göras gällande att förevarande delgrund har ett tillräckligt nära samband med den andra grundens andra del för att kunna anses utgöra en del av den normala utvecklingen av talan i ett domstolsförfarande, i den mening som avses i den rättspraxis som anges i punkt 29 ovan.

145 De argument som anförts till stöd för denna delgrund samt denna delgrund kan följaktligen inte tas upp till sakprövning, eftersom de är nya, i enlighet med den rättspraxis som anges i punkt 28 ovan.

146 Talan kan således inte bifallas såvitt avser någon del av den andra grunden.

***Den tredje grunden: Anpassning till klimatförändringarna***

147 Organisationerna har i huvudsak gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte bemötte vissa argument som anförts i begäran om intern omprövning vad gäller de tekniska granskningskriterierna för att bedöma det väsentliga bidraget till anpassningen till klimatförändringarna, vilket innebär ett åsidosättande av artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006. För det första har kommissionen inte prövat, och än mindre avfärdat, påståendet i ansökan att de

tekniska granskningskriterierna i den delegerade förordningen strider mot artikel 11.1 och 11.3 i förordning 2020/852. För det andra bemötte kommissionen inte heller de argument som framfördes i denna begäran, enligt vilka de tekniska granskningskriterierna inte var tillräckligt precisa, eftersom begrepp såsom ”fysiska och icke-fysiska lösningar tillämpats som betydligt minskar de viktigaste fysiska klimatrisker som är väsentliga för den verksamheten”, inte har definierats. För det tredje bemötte kommissionen inte argumentet avseende avsaknaden av en metod för att kontrollera det väsentliga bidraget och fastställandet av vad som utgör ”fördefinierade indikatorer”. För det fjärde har kommissionen inte uttalat sig om huruvida hänsyn ska tas till att vindkraft är beroende av väderförhållanden. För det femte har kommissionen inte uttalat sig om huruvida verksamheten inte bör definieras utifrån energiförbrukningen.

148 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

149 Såsom organisationerna också medgav vid förhandlingen framgår det av formuleringen av den tredje grunden att de endast har påstått att kommissionen i det angripna beslutet inte bemötte vissa argument i begäran om intern omprövning.

150 I artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006 föreskrivs att ”[d]en unionsinstitution … ska pröva varje sådan begäran [om intern omprövning] … Unionsinstitutionen … ska … ange sina skäl i ett skriftligt svar.”

151 Denna skyldighet att motivera ett svar på en begäran om intern omprövning enligt artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006 ska tolkas på samma sätt som motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 andra stycket FEUF och artikel 41.2 c i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

152 Det ska inledningsvis erinras dels om att det i artikel 296 andra stycket FEUF föreskrivs att unionsinstitutionernas rättsakter ska motiveras, dels att rätten till god förvaltning, som stadfästs i artikel 41 i stadgan, innebär en skyldighet för unionens institutioner, organ och byråer att motivera sina beslut.

153 Motiveringen av ett beslut från en av unionens institutioner, organ eller byråer är av särskild betydelse, eftersom den gör det möjligt för den berörde att med kännedom om samtliga omständigheter avgöra om han eller hon avser att väcka talan mot beslutet och för den behöriga domstolen att utföra sin prövning. Den utgör således ett av villkoren för en effektiv domstolsprövning som garanteras i artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna (se dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och CRU, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 103 och där angiven rättspraxis).

154 Av domstolens praxis framgår även att en sådan motivering ska vara anpassad till den aktuella rättsaktens beskaffenhet och till det sammanhang i vilket rättsakten antagits. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området samt i synnerhet det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till kan ha. En rättsakt som går någon emot anses följaktligen vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörde, så att han eller hon har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot vederbörande (se dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och CRU, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 104 och där angiven rättspraxis).

155 En motivering kan således vara underförstådd, under förutsättning att den ger de berörda personerna möjlighet att få reda på skälen till att de aktuella åtgärderna vidtagits och tribunalen tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll (se dom av den 13 juli 2011, General Technic-Otis m.fl./kommissionen, T-141/07, T-142/07, T-145/07 och T-146/07, EU:T:2011:363, punkt 302 och där angiven rättspraxis).

156 Härav följer att organisationerna har fel när de anser att kommissionen var skyldig att besvara varje specifik fråga som tagits upp i begäran om intern omprövning separat. I den mån det underförstått framgår av det angripna beslutet att kommissionen underkände en punkt som organisationerna hade tagit upp i nämnda begäran, kan det inte konstateras att kommissionen åsidosatte artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006 genom att inte besvara denna punkt separat.

157 Organisationerna har för det första gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte tog upp den påstådda motsägelsen mellan de tekniska granskningskriterierna och villkoren i artikel 11.1 och 11.3 i förordning 2020/852.

158 Organisationerna har i detta avseende hänvisat till följande avsnitt i begäran om intern omprövning:

”För det första behandlar de fyra punkter som presenteras som tekniska granskningskriterier inte något av de två villkor som anges i artikel 11.1 i förordning 2020/852 vad gäller fastställandet av ett väsentligt bidrag till anpassningen till klimatförändringarna:

…

Såsom de för närvarande är formulerade är det inte möjligt att utifrån de fyra punkterna avgöra i vilken utsträckning vindkraftsproduktion kan bidra till anpassningen till klimatförändringarna. Det är således inte möjligt att bedöma huruvida ett sådant bidrag kan anses vara *betydande*.”

159 Mot bakgrund av de aktuella avsnitten, till vilka sökandebolagen uttryckligen har hänvisat, är det uppenbart att detta argument i ansökan ska förstås så, att det görs gällande att kommissionen inte tog ställning till den kritik som framfördes i begäran om intern omprövning enligt vilken de tekniska granskningskriterierna inte är kvantitativa och därför varken gör det möjligt att bedöma omfattningen av bidraget till anpassningen till klimatförändringarna eller huruvida detta bidrag är betydande.

160 Under rubriken ”Elproduktion från vindkraft för anpassning till klimatförändringar” i bilaga IV till det angripna beslutet förklarade kommissionen följande:

”Kommissionens strategi för anpassning till klimatförändringar i tillägg A till bilaga I och bilaga II till den delegerade förordningen förklaras i [punkterna] 1.2 och 2.3 i bilaga III ovan, som svar på de påståenden som gjorts av en annan sökande [för intern omprövning] i punkterna 106 och 107, 161–177 och 381–389 i den senare sökandens begäran. Kommissionen förklarade där att dess strategi för anpassning till klimatförändringarna är förenlig med [artiklarna] 11.1, 17.1 b och 19.1 i [förordning 2020/852]. Av de skäl som anges i dessa delar av kommissionens svar är organisationernas påståenden ogrundade.”

161 I punkt 1.2 i bilaga III till det angripna beslutet, med rubriken ”Kriterier för anpassning till klimatförändringarna”, angav kommissionen bland annat följande:

”Kommissionens tillvägagångssätt förklaras på sidorna 30 [och] 31 i den konsekvensbedömning av klimatförändringen som bifogas den delegerade akten, där följande anges:

…

För att avsevärt bidra till anpassningen till klimatförändringarna fastställs enhetliga, huvudsakligen kvalitativa och processorienterade tekniska granskningskriterier för de flesta lämpliga verksamheter, samt särskilda och skräddarsydda kriterier för ett begränsat antal möjliggörande verksamheter. Kriteriernas i huvudsak kvalitativa karaktär är en följd av att det i detta skede inte finns några uppmätta referensvärden eller vedertagna parametrar för att fastställa kvantitativa testkriterier för justering och av den relativa avsaknaden av kvantitativa mål för justering på nationell, sektoriell eller regional nivå. Fastställandet av enhetliga och kvalitativa kriterier för lämplig verksamhet som är konsekvent inom alla sektorer av ekonomin har också fått stöd av de kommentarer om anpassning som mottagits från berörda parter i den tekniska expertgruppens ansökningsomgång för 2019 års bidrag …

Av detta utdrag framgår följande:

…

Kriteriernas i huvudsak kvalitativa karaktär är en följd av att det i detta skede inte finns några uppmätta referensvärden eller vedertagna parametrar för att fastställa kvantitativa testkriterier för justering och av den relativa avsaknaden av kvantitativa mål för justering på nationell, sektoriell eller regional nivå.

Detta tillvägagångssätt är förenligt med bemyndigandet i artikel 11.3 i förordning [2020/852] och de krav som avses i artikel 19.1 [i denna förordning], särskilt kravet i artikel 19.1 c, där det föreskrivs att de tekniska granskningskriterierna ’ska vara kvantitativa och i möjligaste mån omfatta tröskelvärden och, om sådana saknas, vara kvalitativa’.

Kommissionen missbrukade därför inte sina delegerade befogenheter när den beslutade att

…

Fastställa enhetliga kvalitativa regler för lämplig verksamhet.”

162 Det kan således konstateras att kommissionen i det angripna beslutet förklarade varför den hade fastställt tekniska granskningskriterier av kvalitativ snarare än kvantitativ karaktär. Kommissionen förklarade även att den ansåg att detta synsätt var förenligt med förordning 2020/852, bland annat på grund av artikel 19.1 c i nämnda förordning, enligt vilken de tekniska granskningskriterierna ”ska vara kvantitativa och i möjligaste mån omfatta tröskelvärden och, om sådana saknas, vara kvalitativa”. Enligt kommissionen saknades godkända kvantitativa kriterier.

163 Av detta följer att kommissionen faktiskt bemötte detta argument som organisationerna hade anfört i begäran om intern omprövning.

164 Organisationerna har för det andra anfört att kommissionen i det angripna beslutet inte bemötte argumentet att även om de tekniska granskningskriterierna ansågs vara förenliga med artikel 11 i förordning 2020/852, skulle de inte möjliggöra en tillräckligt precis teknisk granskning av verksamheten, eftersom begrepp såsom ”fysiska och icke-fysiska lösningar tillämpats som betydligt minskar de viktigaste fysiska klimatrisker som är väsentliga för den verksamheten”, inte har definierats.

165 Organisationerna har understrukit att de anförde det aktuella argumentet i följande avsnitt i begäran om intern omprövning:

”För det andra, även om de kriterier som anges i punkt 4.3 i bilaga II till den delegerade förordningen skulle anses uppfylla villkoren i ovannämnda artikel 11.1, tillåter de fyra punkterna inte en tillräckligt exakt teknisk granskning av verksamheten.

När det gäller den första punkten (’anpassningslösningar’) definieras inte begreppet ’fysiska och icke-fysiska lösningar’, och villkoret att dessa lösningar ’betydligt minskar de viktigaste fysiska klimatrisker som är väsentliga för den verksamheten’ är vagt och gör det inte möjligt att objektivt mäta verksamhetens resultat.

På samma sätt skapar den andra punkten (’fysiska klimatrisker’) och den tredje punkten (’bästa praxis och tillgängliga riktlinjer’) en presumtion om att verksamheten bidrar väsentligt till anpassningen till klimatförändringarna utan någon motivering.”

166 Det ska inledningsvis påpekas att tredje stycket i citatet i punkt 165 ovan inte avser den påstådda avsaknaden av en definition av de begrepp som används i den delegerade förordningen och att det således inte är relevant i förevarande fall.

167 Även om organisationerna i ansökan har kritiserat en mer allmän avsaknad av definition av de begrepp som används i de tekniska granskningskriterierna, ska det understrykas att de i begäran om intern omprövning faktiskt endast behandlade avsaknaden av en definition av vissa begrepp, nämligen ”fysiska och icke-fysiska lösningar tillämpats som betydligt minskar de viktigaste fysiska klimatrisker som är väsentliga för den verksamheten”, vilket även nämns som exempel (”begrepp såsom”) i ansökan. Deras argument kan följaktligen endast tas upp till sakprövning i den mån de har gjort gällande att argumentet att det saknas en definition av dessa begrepp inte har besvarats.

168 Den förklaring som avses i punkt 160 ovan gör det inte möjligt att finna uppgifter som kan tolkas som ett direkt svar från kommissionen på det aktuella argumentet.

169 Av samma skäl som de som anges i punkterna 155 och 156 ovan kan det emellertid inte konstateras att kommissionen åsidosatte artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006 genom att inte ställning till det aktuella argumentet separat, om det av det angripna beslutet underförstått framgår att den inte godtog det.

170 Kommissionen har i detta avseende gjort gällande att det ”tydligt framgår av det angripna beslutet att de tekniska granskningskriterier för anpassning till klimatförändringar som anges i den delegerade akten vad gäller [elproduktion från vindkraft] är förenliga med artikel 11 i förordning [2020/852] och att det således inte var nödvändigt att besvara vart och ett av de argument som organisationerna anfört”. Kommissionen har således i huvudsak anfört att nämnda beslut

innehåller ett allmänt påstående om att de tekniska granskningskriterierna, vad gäller anpassningen till klimatförändringarna, uppfyller samtliga krav i nämnda förordning, bland annat de krav som följer av artikel 11 i förordningen.

171 Kommissionen har särskilt hänvisat till punkt 1.2 i bilaga IV till det angripna beslutet, i vilken det i sin tur hänvisas till punkterna 1.2 och 2.3 i bilaga III till nämnda beslut.

172 Såsom har påpekats i punkt 160 ovan förklarade kommissionen, i punkt 1.2 i bilaga IV till det angripna beslutet, att ”[dess] strategi för klimatanpassning … [hade] förklarats i [punkterna] 1.2 och 2.3 i bilaga III [till nämnda beslut], som svar på påståenden som framförts av en annan sökande [för intern omprövning]” och att ”[den] där [förklarade] att dess strategi för klimatanpassning [var] förenlig med [artikel] 11.1, [artikel] 17.1 b och [artikel] 19.1 i [förordning 2020/852]”. Enligt kommissionen ”[var] organisationernas påståenden ogrundade av de skäl som anges i dessa delar av [beslutet]”.

173 I punkt 2.3 i bilaga III till det angripna beslutet drog kommissionen dessutom slutsatsen att dess tillvägagångssätt avseende de tekniska granskningskriterierna för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet inte orsakar betydande skada på miljömålet för anpassning till klimatförändringarna ”[var] förenligt [med artiklarna] 10.3, 19.1 och 17.1 b i [förordning 2020/852], tolkade mot bakgrund av artikel 11.1 a [i nämnda förordning]”.

174 Det framgår således av punkt 1.2 i bilaga IV till det angripna beslutet, jämförd med punkterna 1.2 och 2.3 i bilaga III till nämnda beslut, att kommissionen ansåg att de tekniska granskningskriterier för anpassning till klimatförändringar som anges i den delegerade förordningen, särskilt vad gäller den elproduktion från vindkraft som är aktuell i förevarande mål, var förenliga med samtliga krav i förordning 2020/852, bland annat de krav som följer av artikel 11 i nämnda förordning.

175 Under dessa omständigheter måste slutsatsen dras att kommissionen, genom att göra en sådan allmän försäkran om överensstämmelse, implicit inte har godtagit det aktuella argumentet.

176 Av samma skäl som angetts i punkterna 155 och 156 ovan kan det följaktligen inte konstateras att kommissionen, med avseende på det aktuella argumentet, åsidosatte sin motiveringsskyldighet enligt artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006.

177 För det tredje har organisationerna gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte bemötte argumentet att det saknades en metod för att kontrollera det väsentliga bidraget och fastställandet av vad som utgör ”fördefinierade indikatorer”.

178 Det aktuella argumentet återfinns i följande punkt i begäran om intern omprövning:

”För det tredje är det inte heller möjligt att kontrollera den fjärde punkten (’ytterligare villkor som de genomförda lösningarna måste uppfylla’). I synnerhet förklaras inte begreppet fördefinierade indikatorer i [punkt 4] d [i tabellen med rubriken ’väsentligt bidrag till begränsning av klimatförändringar’].”

179 Även om kommissionen i det angripna beslutet inte direkt bemötte det aktuella argumentet, gjorde den emellertid allmänt gällande att de tekniska granskningskriterier för anpassning till klimatförändringar som anges i den delegerade förordningen, särskilt vad gäller den elproduktion från vindkraft som är aktuell i förevarande mål, var förenliga med samtliga krav i förordning

2020/852, bland annat de krav som följer av artikel 11 i nämnda förordning (se punkterna 172–174 ovan). Implicit godtar den alltså inte detta argument (se, analogt, punkt 175 ovan).

180 Av samma skäl som angetts i punkterna 155 och 156 ovan kan det följaktligen inte konstateras att kommissionen, med avseende på det aktuella argumentet, åsidosatte sin motiveringsskyldighet enligt artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006.

181 För det fjärde anser organisationerna att det angripna beslutet inte innehåller några uppgifter om dels huruvida de tekniska granskningskriterierna för ett väsentligt bidrag till anpassningen till klimatförändringarna kan underlåta att beakta den omständigheten att verksamheten är beroende av väderförhållanden, dels huruvida verksamheten ska vara knuten till energiförbrukningen snarare än till energiproduktionen.

182 Organisationerna har i detta avseende hänvisat till två punkter i begäran om intern omprövning:

”För det fjärde är elproduktion från vindkraft en verksamhet där det krävs att det finns vind som är lämplig och således inte lättillgänglig, medan elen inte kan lagras i stor skala på ett sätt som är lönsamt. Denna omständighet behandlas varken som ett praktiskt hinder eller vad gäller den inverkan som detta kan ha på elproduktionscykeln, det vill säga konsekvenserna, inbegripet behovet av en annan permanent källa för elproduktion för att komplettera vindkraftsproduktionen.

Såsom redan har påpekats när det gäller målet att begränsa klimatförändringarna bör det påstådda betydande bidraget från vindkraftsproduktionen till klimatanpassningsmålet bedömas utifrån den slutliga elanvändningen och inte enbart med avseende på elproduktion från vindkraft.”

183 Såsom framgår av övervägandena avseende den andra grunden och särskilt av punkt 116 ovan, förklarade kommissionen i det angripna beslutet varför den inte hade beaktat den intermittenta karaktären och att den hade definierat den aktuella ekonomiska verksamheten som elproduktion från vindkraft.

184 Av detta följer att även om dessa överväganden inte återfinns i de delar av det angripna beslutet som specifikt avser organisationernas argument avseende de tekniska granskningskriterierna för att bedöma det väsentliga bidraget till anpassningen till klimatförändringarna, har kommissionen tagit ställning i detta avseende.

185 Följaktligen kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

### *Den fjärde grunden: Principen att inte orsaka betydande skada för andra miljömål*

186 Organisationerna har bestritt lagenligheten av det angripna beslutet vad gäller kommissionens svar på begäran om intern omprövning avseende principen att den aktuella verksamheten inte får orsaka betydande skada för andra miljömål. Till stöd för förevarande grund har organisationerna anfört fyra delgrunder avseende vart och ett av de fyra andra miljömålen, nämligen, för det första, hållbar användning och skydd av akvatiska och marina resurser, för det andra, övergången till en cirkulär ekonomi, för det tredje, förebyggande och kontroll av föroreningar och, för det fjärde, skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem.

187 Tribunalen påpekar inledningsvis följande: Det föreskrivs tekniska granskningskriterier för att avgöra huruvida en ekonomisk verksamhet som omfattas av nämnda kriterier som fastställts med tillämpning av artikel 10.3 a i förordning 2020/852 (väsentligt bidrag till begränsning av klimatförändringar) och artikel 11.3 a i samma förordning (väsentligt bidrag till anpassning till klimatförändringar) orsakar betydande skada för ett eller flera av de relevanta miljömålen. Dessa kriterier har fastställts med i huvudsak samma lydelse i punkt 4.3 i bilaga I till den delegerade förordningen, i enlighet med artikel 10.3 b i förordningen, när det gäller en verksamhet som avser elproduktion från vindkraft som väsentligt bidrar till begränsningen av klimatförändringarna, och i punkt 4.3 i bilaga II till nämnda delegerade förordning, med tillämpning av artikel 11.3 b i förordningen, vad gäller en sådan verksamhet som väsentligt bidrar till anpassningen till klimatförändringarna. Den enda skillnaden består i att utöver de fyra andra miljömålen återfinns målet om anpassning till klimatförändringar i bilaga I till den delegerade förordningen, medan målet om begränsning av klimatförändringar nämns i bilaga II till samma förordning.

188 Redan i begäran om intern omprövning kritiserade organisationerna emellertid endast de tekniska granskningskriterierna med avseende på de fyra andra miljömålen. De tekniska granskningskriterierna för dessa miljömål fastställs på samma sätt i punkt 4.3 i bilagorna I och II till den delegerade förordningen, i raderna 3–6 i tabellen ”Orsakar inte betydande skada”.

189 Organisationerna har därför inte gjort någon åtskillnad mellan de två bilagorna till den delegerade förordningen, trots att de tekniska granskningskriterierna har fastställts på grundval av två olika bestämmelser (artikel 10.3 b och artikel 11.3 b i förordning 2020/852).

*Den första delgrunden: Hållbar användning och skydd av akvatiska och marina resurser*

190 Organisationerna har i huvudsak gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte bemötte påståendena i begäran om intern omprövning avseende de tekniska granskningskriterierna avseende hållbar användning och skydd av akvatiska och marina resurser och därmed åsidosatte artikel 10.2 i förordning 2020/852. Enligt organisationerna har kommissionen inte specifikt undersökt den uteslutningseffekt som elproduktion från vindkraft de facto har i havsområdet. De anser att denna fråga, som tagits upp i begäran om förhandsavgörande, har gett upphov till allvarliga tvivel beträffande de tekniska granskningskriterierna och därför kan tas upp till sakprövning. Påståendet i det angripna beslutet att elproduktion från vindkraft inte nödvändigtvis innebär en exklusiv användning av havsområdet stöds inte av någon bevisning och svarar inte mot slutsatserna i en resolution från Europaparlamentet som nämns i denna begäran. Hänvisningen till befintlig unionslagstiftning i de tekniska granskningskriterierna tar inte hänsyn till konsekvenserna av verksamhetens uteslutningseffekt eller dess konsekvenser för miljön.

191 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

192 Det ska påpekas att organisationerna i begäran om intern omprövning först hänvisade till det tekniska granskningskriteriet avseende hållbar användning och skydd av akvatiska och marina resurser och gjorde gällande följande:

”Ovanstående kriterier omfattar inte inverkan av havsbaserad elproduktion från vindkraft som en uteslutande användning av havsområdet (fotnot: ’Såsom anges i parlamentets resolution av den 7 juli 2021 om inverkan på fiskerisektorn av havsbaserade vindkraftsparker och andra system för

förnybar energi … punkt 30.’), de otillräckliga vetenskapliga kunskaperna om miljöpåverkan (fotnot: ’Idem, punkterna 4, 14 och 38’) eller frågan huruvida denna uteslutning av nämnda verksamhet en hållbar användning av havsområdet och havets resurser.”

193 I punkt 1.3 i bilaga IV till det angripna beslutet fann kommissionen inledningsvis att det aktuella påståendet inte kunde tas upp till sakprövning, eftersom det inte stöddes av någon bevisning. Därefter angav kommissionen följande:

”[Kommissionen] noterar dock att elproduktion till havs inte nödvändigtvis innebär en uteslutande användning av havsområdet, eftersom det är möjligt att utnyttja utrymmet på flera olika sätt och det kan bidra till en effektivare användning av havsområdet (exempelvis en mångsidig användning mellan vattenbruk, fiske, naturrestaurering, turism och havsbaserad förnybar energi). Miljömässig hållbarhet för havsbaserad elproduktion från vindkraft säkerställs genom kriterier för att inte orsaka betydande skada som bygger på befintlig EU-lagstiftning, särskilt de miljökonsekvensbedömningar som krävs enligt [Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan (EGT L 197, 2001, s. 30)], [Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 2012, s. 1)], [Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (Ramdirektiv om en marin strategi) (EUT L 164, 2008, s. 19)], [Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar (EUT L 20, 2010, s. 7)] och [rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 1992, s. 7)].”

194 Även om vissa avsnitt i ansökan avseende förevarande delgrund kan ge intryck av att organisationerna ifrågasätter det tekniska granskningskriteriet i sak, har de i punkt 140 i ansökan angett, som ”konsekvens” av sin argumentation, att kommissionens svar, såsom det framgår av det angripna beslutet, ”inte ska anses beröra denna punkt i begäran [om intern omprövning], vilket strider mot artikel 10.2 i [förordning nr 1367/2006]”.

195 Av detta följer att organisationerna genom denna delgrund endast har kritiserat den påstådda avsaknaden av svar på det aktuella påståendet.

196 Det kan emellertid konstateras att kommissionen faktiskt besvarade det aktuella påståendet i punkt 1.3 i bilaga IV till det angripna beslutet. Där behandlas uttryckligen den påstått exklusiva användningen av havsområdet, påverkan på fisket, bedömningen av miljöpåverkan och verksamhetens miljömässiga hållbarhet.

197 I sak hänvisar begäran om intern omprövning endast till en resolution från parlamentet av den 7 juli 2021 ”Inverkan på fiskerisektorn av havsbaserade vindkraftsparker och andra system för förnybar energi” [dokument P9_TA(2021)0338] för att göra gällande dels att elproduktionen från havsbaserad vindkraft innebär en uteslutande användning av havsområdet, dels att det inte fanns tillräckliga vetenskapliga uppgifter om miljöpåverkan.

198 I punkt 30 i parlamentets resolution av den 7 juli 2021 ”Inverkan på fiskerisektorn av havsbaserade vindkraftsparker och andra system för förnybar energi” hänvisas dock inte till någon sådan uteslutande karaktär:

”Europaparlamentet är bekymrat över att fiskare, oberoende av eventuella fiskeförbud och fiskebegränsningar, tenderar att undvika fiske i vindkraftsparker även om det är tillåtet, på grund av risken för att fiskeredskap skadas, fastnar och försvinner. risken för att bli skadeståndsansvarig är en källa till oro som hindrar samexistens.”

199 Bortsett från påståendet att det i punkt 30 i parlamentets resolution av den 7 juli 2021 ”Inverkan på fiskerisektorn av havsbaserade vindkraftsparker och andra system för förnybar energi” talas om att anläggningar för produktion av el från havsbaserad vindkraft använder havsområdet på ett uteslutande sätt i förhållande till fisket, konstaterar tribunalen att denna punkt inte säger något alls om alla andra sektorer. Det kan således inte användas som argument till stöd för det aktuella påståendet att elproduktion från havsbaserad vindkraft använder havsområdet på ett exklusivt sätt, det vill säga på ett sätt som utesluter alla andra verksamheter.

200 Ett liknande konstaterande gäller för hänvisningen till punkterna 4, 14 och 38 i parlamentets resolution av den 7 juli 2021 ”Inverkan på fiskerisektorn av havsbaserade vindkraftsparker och andra system för förnybar energi” i såväl begäran om intern omprövning som i ansökan. I punkt 4 i nämnda resolution angav parlamentet att det var ”bekymrat över bristen på forskning om avveckling av havsbaserade vindkraftverk och om hur avvecklingen påverkar miljön”. I punkt 14 i denna resolution betonar parlamentet ”vikten av att undersöka de potentiella effekterna … på det marina livet och fisket, vilka skulle kunna begränsas till driftsfasen, och att undersöka hur avvecklingen kan genomföras på ett sådant sätt att dess fördelar inte bara är tillfälliga” och ”understryker att man vid avveckling av havsbaserade vindkraftsparker måste lämna platserna i ett skick som medger fiskeverksamhet … och som skyddar och respekterar miljön”. I punkt 38 i samma resolution betonar parlamentet ”att det krävs standardiserade övervakningsprogram och harmoniserade uppgifter om fiskeansträngningen för att möjliggöra en samlad ekologisk, socioekonomisk och miljömässig konsekvensanalys av utbyggnaden av havsbaserad energiproduktion från förnybara källor; uppgifternas kompatibilitet och jämförbarhet måste förbättras”.

201 Oberoende av den omständigheten att en politisk resolution från parlamentet inte kan åberopas för att ”bevisa” vetenskapliga påståenden, innehåller punkterna 4, 14 och 38 i parlamentets resolution av den 7 juli 2021 ”Inverkan på fiskerisektorn av havsbaserade vindkraftsparker och andra system för förnybar energi” under alla omständigheter inte något tydligt påstående om att det inte fanns tillräckliga vetenskapliga uppgifter om miljöpåverkan. Tvärtom har parlamentet, genom att i punkt 38 i nämnda resolution uttrycka sin önskan om att ”uppgifternas kompatibilitet och jämförbarhet måste förbättras”, uttryckligen medgett att sådana uppgifter visst finns ”för att möjliggöra en samlad ekologisk, socioekonomisk och miljömässig konsekvensanalys av utbyggnaden av havsbaserad energiproduktion från förnybara källor”, men att det krävs en ansträngning för att göra dem mer användbara.

202 Under dessa omständigheter kan det konstateras att begäran om intern omprövning inte alls stöddes av någon bevisning som bekräftade vad organisationerna hade anfört. Kommissionen var således inte skyldig att uttryckligen besvara dessa frågor.

203 Talan kan således under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

*Den andra delgrunden: Övergången till en cirkulär ekonomi*

204 Organisationerna har gjort gällande att det svar som kommissionen gav i det angripna beslutet inte behandlar den fråga som togs upp i begäran om intern omprövning om fastställandet av riktmärken för tillgänglighet och användbarhet för nödvändig utrustning och komponenter, deras respektive hållbarhet och återvinningsbarhet samt deras möjlighet att monteras isär och lagas. Kommissionen saknade enligt organisationerna grund för att avvisa denna fråga. Kommissionen har enligt organisationerna inte beaktat kraven i artikel 17.1 d i förordning 2020/852, i vilken det anges exakt under vilka omständigheter en verksamhet ska anses orsaka betydande skada för målet att övergå till en cirkulär ekonomi. Genom att hänvisa till den omständigheten att andra politiska instrument och lagstiftningstexter var bättre lämpade att tillgodose dessa prioriteringar bekräftade kommissionen att den inte hade tillämpat kraven i nämnda bestämmelse.

205 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

206 I begäran om intern omprövning hänvisade organisationerna först till det tekniska granskningskriteriet för övergången till en cirkulär ekonomi och gjorde gällande följande:

”Den interna omprövningen bör leda till att tydliga riktmärken fastställs för a) tillgänglighet och användbarhet för nödvändig utrustning och nödvändiga komponenter, b) deras respektive hållbarhet och återvinningsbarhet och c) deras möjlighet att monteras isär och lagas i enlighet med kraven i artikel 13.1 och 13.2 i förordning 2020/852.”

207 I punkt 1.4 i bilaga IV till det angripna beslutet bemötte kommissionen det aktuella påståendet på följande sätt:

”Detta påstående stöds inte av någon bevisning och bör därför avvisas. Sökanden har inte visat var denna skyldighet ska göras gällande. Sökanden har i stället nöjt sig med att göra en principiell förklaring.

Kommissionen noterar dock att den princip om att inte orsaka betydande skada som tillämpas på målet om en cirkulär ekonomi är anpassad till [förordning 2020/852]. Begreppen ’tillgänglighet’, ’användbarhet’, ’hållbarhet’ och ’lätthet att demontera’ och ’lagning’ är mycket komplexa, vilket begränsar effektiviteten hos de allmänna tröskelvärdena i den europeiska taxonomin. Andra politiska instrument och lagstiftning har visat sig vara bättre lämpade att tillgodose dessa prioriteringar. Exempelvis bör kommissionens nyligen antagna förslag till ekodesignförordning för hållbara produkter … göra det möjligt att inrätta en effektiv process för att fastställa minimikrav för att släppa ut sådan utrustning eller sådana komponenter på marknaden. Därför kan inte heller detta påstående godtas.”

208 För det första gjorde organisationerna en riktig bedömning när de kritiserade den ståndpunkt som kommissionen intog i den första punkt som nämnts i punkt 207 ovan, enligt vilken detta påstående i begäran om intern omprövning inte kunde tas upp till sakprövning.

209 Det ska för det första erinras om att det aktuella tekniska provningskriteriet har följande lydelse: ”I samband med verksamheten undersöks tillgängligheten till och, om så är genomförbart, används mycket slitstark och återvinningsbar utrustning och tillhörande komponenter som är lätta att montera isär och laga.” Det som organisationerna kritiserade i begäran om intern omprövning begränsar sig till avsaknaden av tydliga referensindikationer i detta hänseende, vilket krävdes.

Det var inte möjligt att stödja detta påstående om avsaknad av sådana riktmärken på faktiska omständigheter. Det faktum att detta påstående om att de saknas dylika riktmärken inte styrkts av bevisning, innebär inte – i motsats till vad kommissionen fann i den första meningen i den första punkten, som citeras i punkt 207 ovan – att påståendet inte kan upptas till sakprövning.

210 Vidare gjorde kommissionen en felaktig bedömning när den, i den andra meningen i första stycket som nämnts i punkt 207 ovan, fann att detta påstående inte kunde tas upp till sakprövning eftersom organisationerna i begäran om intern omprövning inte hade angett vilken bestämmelse som skulle kunna medföra en skyldighet att fastställa tydliga riktmärken. Rättsfrågor omfattas inte av de faktiska omständigheter som parterna ska fastställa genom att lägga fram bevisning.

211 I sak har organisationerna gjort gällande att kommissionens svar i det angripna beslutet på det aktuella påståendet strider mot artikel 17.1 d i förordning 2020/852. Enligt denna bestämmelse ska en ”ekonomisk verksamhet … anses orsaka betydande skada för den cirkulära ekonomin, inbegripet förebyggande och materialåtervinning av avfall, om

i) verksamheten leder till betydande ineffektivitet vid användningen av material eller vid direkt eller indirekt användning av naturresurser såsom icke förnybara energikällor, råmaterial, vatten och mark i ett eller flera stadier av produkternas livscykel, inklusive vad gäller produkternas hållbarhet, reparerbarhet, uppgraderbarhet, återanvändbarhet eller möjligheten att materialåtervinna dessa,

ii) verksamheten leder till en betydande ökning av generering, förbränning eller bortskaffande av avfall, med undantag för förbränning av farligt avfall som inte kan materialåtervinnas, eller

iii) långsiktigt bortskaffande av avfall kan orsaka betydande och långvarig skada för miljön”

212 Organisationerna har således gjort gällande att skyldigheten att fastställa tydliga riktmärken följer av artikel 17.1 d i förordning 2020/852, vilket utgör en tillåten precisering av det aktuella påståendet. Kommissionens påstående att det rör sig om en ny grund som därför inte kan tas upp till sakprövning kan följaktligen inte godtas.

213 Organisationernas argument handlar i huvudsak om att kommissionen borde ha fastställt kvantitativa tröskelvärden eller tydliga riktmärken.

214 Det framgår av artikel 19.1 c i förordning 2020/852 att de tekniska granskningskriterier som fastställs i enlighet med bland annat artikel 10.3 och artikel 11.3 i förordningen ska ”vara kvantitativa och innehålla tröskelvärden så långt det är möjligt, och annars vara kvalitativa” (se även punkt 162 ovan). I förevarande fall har kommissionen mycket tydligt angett, i den andra meningen i andra stycket som nämnts i punkt 207 ovan, att begreppen ”tillgänglighet”, ”användbarhet”, ”hållbarhet” och ”lätthet att montera isär” och ”lagning”, som används i de tekniska granskningskriterierna, var mycket komplexa, vilket begränsade effektiviteten hos de allmänna tröskelvärdena inom ramen för den europeiska taxonomin.

215 Det finns inte heller något i ordalydelsen i artikel 17.1 d i förordning 2020/852 som tyder på att de kriterier som anges där ska vara kvantitativa i den meningen att de fastställer exakta tröskelvärden eller tydliga referensvärden. Såsom kommissionen helt riktigt har gjort gällande har organisationerna endast påstått att så är fallet, men de har inte anfört något mer detaljerat argument till stöd för detta påstående.

216 Organisationernas argument gör det inte möjligt att anse att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

217 Det framgår nämligen av den tredje och den fjärde meningen i andra stycket, som det hänvisas till i punkt 207 ovan, att ”[a]ndra politiska instrument och lagstiftning har visat sig vara bättre lämpade att tillgodose dessa prioriteringar” och att ”[e]xempelvis bör kommissionens nyligen antagna förslag till ekodesignförordning för hållbara produkter … göra det möjligt att inrätta en effektiv process för att fastställa minimikrav för att släppa ut sådan utrustning eller sådana komponenter på marknaden”. Organisationerna tycks av detta dra slutsatsen att kommissionen har medgett att de tekniska granskningskriterierna inte är tillräckliga för att undvika betydande skada på den cirkulära ekonomin, inbegripet förebyggande av avfall och återvinning.

218 Organisationerna har emellertid missuppfattat vad kommissionen angav i det angripna beslutet. För det första slog kommissionen fast att begreppen ”tillgänglighet”, ”användbarhet”, ”hållbarhet” och ”lätthet att montera isär” och ”lagning”, som används i de tekniska granskningskriterierna, var mycket komplexa, vilket begränsade effektiviteten hos de allmänna tröskelvärdena inom ramen för den europeiska taxonomin (se punkt 214 ovan). Det står således klart att kommissionen framför allt anser att uppgifterna i taxonomin var alltför komplexa för att det skulle vara möjligt att fastställa allmänna tröskelvärden. Det är endast för det andra som kommissionen i huvudsak har förklarat att mer specifika rättsliga instrument, det vill säga instrument som rör aspekter av den cirkulära ekonomin, skulle vara mycket lämpligare för att fastställa en mer detaljerad ram och potentiellt kvantitativa tröskelvärden. Det ska därför konstateras att kommissionen i detta beslut helt enkelt inte säger vad organisationerna har tolkat in i det.

219 Av detta följer att organisationernas argument inte påverkar kommissionens bedömning i sak av det aktuella påståendet i det angripna beslutet. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

*Den tredje delgrunden: Förebyggande och kontroll av föroreningar*

220 När det gäller principen att inte orsaka betydande skada på miljömålet att förebygga och kontrollera föroreningar, har organisationerna bestritt påståendet i det angripna beslutet att de argument som de anfört i begäran om intern omprövning inte kunde tas upp till sakprövning. Enligt organisationerna kan ifrågasättandet av avsaknaden av tekniska granskningskriterier inte underkännas med motiveringen att det inte är styrkt. Den tolkning av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/49/EG av den 25 juni 2002 om bedömning och hantering av omgivningsbuller (EGT L 189, 2002, s. 12) som kommissionen föreslog i nämnda beslut strider mot direktivets anda och ordalydelse och strider mot syftet med och den ändamålsenliga verkan av förordning nr 1367/2006. Kommissionen borde ha angett om den avsåg att komplettera direktivet med dessa särskilda bestämmelser för elproduktion från vindkraft eller inte. Kommissionen har således enligt organisationerna åsidosatt artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006.

221 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

222 I begäran om intern omprövning gjorde organisationerna gällande följande beträffande det tekniska granskningskriteriet för förebyggande och kontroll av föroreningar:

”Såsom anges ovan anges i den delegerade förordningen att miljömålet att förebygga och begränsa föroreningar inte är tillämpligt (’Ej tillämpligt’) på elproduktion från vindkraft.

Den interna omprövningen bör bland annat utvärdera principen om att verksamheten inte ska orsaka betydande skada vad gäller buller, och i synnerhet dispositionen och den ändamålsenliga verkan av direktiv 2002/49 om buller.

Organisationerna hänvisar också till beslutet av Europaparlamentets PETI-utskott av den 10 januari 2022 om framställning 0482/2021 om buller från vindkraftverk, att ytterligare undersöka inte bara karaktären av buller från vindkraftverk utan också det bästa sättet att åtgärda det genom antagande av unionsregler.”

223 I punkt 1.5 i bilaga IV till det angripna beslutet bemötte kommissionen det aktuella påståendet på följande sätt:

”Detta påstående stöds inte av någon bevisning och bör därför avvisas. Sökanden har inte visat var denna skyldighet ska göras gällande. Sökanden har i stället nöjt sig med att göra en principiell förklaring.

Kommissionen noterar dock att detta påstående bortser från väsentliga aspekter av de tekniska granskningskriterierna och unionslagstiftningen. När det gäller vindkraftsprojekt kräver unionslagstiftningen att medlemsstaterna bedömer om det är nödvändigt att genomföra en miljökonsekvensbedömning i enlighet med direktiv [2011/92], med beaktande av projektens särskilda egenskaper, lokalisering och potentiella inverkan. När det gäller buller föreskriver unionslagstiftningen att man ska övervaka fall där det förekommer betydande bullerrelaterade hälsoeffekter, såsom på industrianläggningar i närheten av en tätbebyggelse, och utarbeta handlingsplaner (se [direktiv 2002/49]). Vid beslut om huruvida bullerhantering för alla industriområden ska omfattas av unionslagstiftningen bör hänsyn tas till unionens subsidiaritetsprincip och unionslagstiftningens effektivitet. Detta går utöver [förordning 2020/852]. Därför kan inte heller detta påstående godtas.”

224 Organisationerna har gjort gällande att detta svar på begäran om intern omprövning i det angripna beslutet strider mot artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006. De har emellertid underlåtit att förklara varför de anser att denna bestämmelse har åsidosatts. Detta argument kan således inte prövas.

225 Det ska dessutom påpekas att organisationerna inte har gjort gällande att artikel 17.1 e i förordning 2020/852 har åsidosatts, vilken (jämförd med artikel 10.3 b och artikel 11.3 b i förordning 2020/852) dock utgör den rättsliga grunden för de tekniska granskningskriterier som är i fråga inom ramen för denna delgrund.

226 När det gäller frågan huruvida de argument som organisationerna anfört i begäran om intern omprövning, vilka tagits upp såväl i det angripna beslutet som i svaromålet, kan tas upp till sakprövning, kan organisationerna, av samma skäl som de som angetts i punkt 210 ovan, inte klandras för att inte ha hänvisat till en precis bestämmelse av vilken det följer en skyldighet att fastställa exakta tekniska granskningskriterier för att säkerställa att elproduktion från vindkraft inte orsakar betydande skada för förebyggande och begränsning av föroreningar.

227 Kommissionen tycks godta att förordning 2020/852 rent principiellt kräver sådana kriterier. Såsom organisationerna helt riktigt har gjort gällande kan det i denna situation förvåna att den delegerade förordningen i själva verket inte fastställer några tekniska granskningskriterier,

eftersom den endast anger ”Ej tillämpligt”. Under dessa omständigheter var det inte nödvändigt att ytterligare motivera organisationernas begäran om intern omprövning. Organisationerna har endast har gjort gällande att det borde ha angetts exakta kriterier i stället för ”Ej tillämpligt”.

228 I sak avser organisationernas argument endast bulleraspekten och särskilt direktiv 2002/49. Enligt organisationerna har kommissionen medgett att detta direktiv är tillämpligt på verksamhet som avser elproduktion från vindkraft. De har gjort gällande att kommissionen tydligt borde ha angett om den skulle (eller inte skulle) komplettera detta direktiv med särskilda bestämmelser för denna verksamhet.

229 Dessa argument är verkningslösa. I den mån organisationerna har begränsat sig till att göra gällande att kommissionen i det angripna beslutet borde ha tagit ställning till frågan huruvida det fanns anledning att ändra direktiv 2002/49, har organisationerna nämligen inte längre åberopat en intern omprövning av den delegerade förordningen utan snarare en intern omprövning av nämnda direktiv. Även om det antas att begäran om intern omprövning kan tolkas så, att den även avser en intern omprövning av detta direktiv, kan det konstateras att en sådan begäran har framställts för sent, eftersom den inte har framställts inom den frist på åtta veckor efter antagandet eller offentliggörandet av direktivet (eller de rättsakter genom vilka det ändrades) som föreskrivs i artikel 10.1 andra stycket i förordning nr 1367/2006. Denna begäran inkom nämligen den 3 januari 2022 (se punkt 4 ovan) och direktiv 2002/49 ändrades senast genom det kommissionens delegerade direktiv (EU) 2021/1226 av den 21 december 2020 (EUT L 269, 2021, s. 65), som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 28 juli 2021 och således betydligt mer än åtta veckor innan begäran om intern omprövning lämnades in. Dessa argument påverkar följaktligen inte det angripna beslutets lagenlighet och är således verkningslösa.

230 I den mån det av punkt 142 i repliken kan utläsas att organisationerna i själva verket inte avser direktiv 2002/49, utan ”avsaknaden av tekniska granskningskriterier vad gäller principen att inte orsaka betydande skada vad gäller målet att förebygga och begränsa föroreningar”, uppkommer frågan huruvida organisationerna på ett sätt som kan tas upp till sakprövning har preciserat vad de anfört i ansökan eller ändrat sina argument på ett sådant sätt att de inte kan tas upp till sakprövning i detta skede av förfarandet.

231 Även om denna precisering skulle godtas, kan organisationerna inte vinna framgång med en sådan argumentation. Tribunalen konstaterar nämligen, i likhet med vad kommissionen har angett i svaromålet, att det angripna beslutet hänvisar till direktiv 2011/92. Kommissionen anser att när det gäller verksamheter eller projekt som är föremål för en miljökonsekvensbedömning enligt de krav som anges i kriterierna för principen om att inte orsaka betydande skada såvitt avser miljömålet att skydda och återställa den biologiska mångfalden i ekosystemen enligt tillägg D till bilaga I och bilaga II till den delegerade förordningen, ska potentiella bullereffekter bedömas inom ramen för denna miljökonsekvensbedömning. Av detta följer att ljudeffekterna tas upp i den delegerade förordningen.

232 Tribunalen konstaterar emellertid, i likhet med vad kommissionen har gjort i dupliken, att organisationerna varken i ansökan eller i repliken alls har beaktat kommissionens argument avseende direktiv 2011/92. I avsaknad av argument som ifrågasätter eller åtminstone behandlar detta huvudargument från kommissionens sida, har de underlåtit att uppfylla sin skyldighet att visa att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning i det angripna beslutet. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser förevarande delgrund.

*Den fjärde delgrunden: Skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem*

233 Organisationerna har kritiserat kommissionen för att inte ha behandlat frågan huruvida de relevanta tekniska granskningskriterier som anges i punkt 4.3 i bilagorna I och II till den delegerade förordningen och i tillägg D till den förordningen endast var tillämpliga på Natura 2000-områden. De anser dessutom att kommissionens ståndpunkt inte längre kunde vidhållas med hänsyn till den utveckling av lagstiftningen som ägt rum efter antagandet av den delegerade förordningen. Enligt organisationerna hade de rätt att framföra dessa argument, som inte hade kunnat framföras i begäran om intern omprövning, eftersom de ännu inte existerade vid den tidpunkten. Kommissionen har åsidosatt artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006.

234 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

235 I begäran om intern omprövning gjorde organisationerna gällande följande beträffande det tekniska granskningskriteriet för förebyggande och begränsning av föroreningar, till skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem:

”I den delegerade förordningen fastställs att principen om att inte orsaka betydande skada på skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem är uppfylld på liknande villkor som målet om hållbar användning och skydd av vatten- och havsresurser (punkt 4.3 i bilagorna I och II till den [delegerade] förordningen).

Detta ger upphov till två frågor som ska prövas inom ramen för den interna omprövningen.

Å ena sidan innebär detta att bedömningen av principen om att inte orsaka betydande skada på skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem inte tar hänsyn till särdragen hos landbaserad elproduktion (i motsats till havsbaserad elproduktion) från vindkraft som helhet, utan endast behandlar Natura 2000-områden …

…

De krav som specifikt avser havsbaserad elproduktion från vindkraft utgör däremot endast en allmän hänvisning till direktiv 2008/56, beslut 2017/848 och direktiv 2011/92.”

236 I punkt 1.6 i bilaga IV till det angripna beslutet bemötte kommissionen det aktuella påståendet på följande sätt:

”Detta påstående grundar sig på en felaktig tolkning av tillägg D till bilagorna I och II till den delegerade förordningen. I tillägg D görs ingen åtskillnad mellan verksamhet på land och verksamhet till havs, eftersom all vindkraftsproduktion på land och till havs omfattas av en miljökonsekvensbedömning eller en lämplig bedömning (artikel 6.3 i habitatdirektivet). När det gäller vindkraftsprojekt kräver unionslagstiftningen att medlemsstaterna undersöker behovet av att genomföra en miljökonsekvensbedömning i enlighet med direktiv 2011/92/EU för att täcka inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, inbegripet biologisk mångfald och markexploatering. En sådan bedömning skulle ta hänsyn till projektens särdrag, lokalisering och potentiella effekter. Detta krav gäller även utanför Natura 2000-områden. Sökandens påstående är därför ogrundat.”

237 Organisationerna har gjort gällande att detta svar i det angripna beslutet strider mot artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006. De har emellertid underlåtit att förklara varför de anser att denna bestämmelse har åsidosatts. Detta argument kan således inte prövas.

238 Organisationerna har för det första gjort gällande att kommissionen i det angripna beslutet inte behandlade det aktuella påståendet och i synnerhet inte frågan huruvida de tekniska granskningskriterierna endast avser Natura 2000-områden.

239 Kommissionen har gjort gällande att den funnit en otillåten utvidgning av det aktuella påståendet. Enligt kommissionen har organisationerna i ansökan framfört ett ”allmänt och övergripande påstående om ’de relevanta tekniska granskningskriterierna’”.

240 Formuleringen ”[i] synnerhet” i början av punkt 163 i ansökan förklarar emellertid tydligt vilken specifik aspekt som organisationerna har åberopat för att hävda att de tekniska granskningskriterierna är problematiska. Frågan om tillämpligheten utanför Natura 2000-områden togs emellertid upp av organisationerna i begäran om intern omprövning. Eftersom organisationernas argument i ansökan har tolkats på detta sätt, är det inte fråga om huruvida talan kan tas upp till sakprövning.

241 I sak är det uppenbart att påståendet i fråga saknar grund. Det framgår nämligen entydigt av den näst sista meningen i det stycke som det hänvisas till i punkt 236 ovan att kommissionen anser att frågan huruvida ett projekt är beläget i ett Natura 2000-område saknar betydelse. Kommissionen har således bemött detta påstående, varför talan inte kan vinna bifall på denna delgrund.

242 För det andra har organisationerna hänvisat till händelseutvecklingen efter antagandet av den delegerade förordningen.

243 Kommissionen anser att det framgår av punkt 164 i ansökan att organisationerna inte avser det angripna beslutet, utan den delegerade förordningen. Kommissionen har emellertid förvanskat deras argument. Det är riktigt att de i nämnda punkt i ansökan utgår från det uttryckliga antagandet att ”de tekniska granskningskriterierna säkerställer att verksamheten inte orsakar betydande skada på miljömålet att skydda och återställa den biologiska mångfalden och ekosystemen i den delegerade förordningen”. Organisationernas argument grundar sig emellertid på att ”en sådan slutsats däremot inte längre kunde godtas ur rättslig synvinkel vid tidpunkten för antagandet av [nämnda beslut], med hänsyn till kommissionens offentliga ståndpunkt i dessa frågor”. Det är således uppenbart att organisationerna avser detta beslut och att övervägandena avseende den delegerade förordningen endast är hypotetiska. Kommissionens argument att talan inte kan tas upp till sakprövning i detta avseende kan således inte heller godtas.

244 Kommissionen har vidare gjort gällande att organisationernas argument avseende utvecklingen efter antagandet av den delegerade förordningen inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de inte har åberopats i begäran om intern omprövning och således är nya.

245 Organisationerna har för sin del understrukit att dessa argument avseende en rekommendation och ett förslag till direktiv från kommissionen av den 18 maj 2022 inte kunde anföras i den begäran om intern omprövning som ingavs den 3 februari 2022. I det angripna beslutet av den 7 juli 2022 borde hänsyn ha tagits till konsekvenserna av denna rekommendation och detta förslag till direktiv i förhållande till målet att skydda och återställa ekosystemens biologiska mångfald.

246 Såsom kommissionen helt riktigt har gjort gällande kan dessa argument inte tas upp till sakprövning. Såsom det har erinrats om i punkt 28 ovan framgår det av rättspraxis att en talan mot ett beslut om avslag på en begäran om intern omprövning inte får baseras på nya grunder eller bevisning som inte framgår av begäran om omprövning. I annat fall skulle kravet på motivering av en sådan begäran, enligt artikel 10.1 i förordning nr 1367/2006, förlora sin ändamålsenliga verkan och syftet med det förfarande som inletts genom begäran ändras. Den unionsinstitution eller det unionsorgan som har antagit den förvaltningsåtgärd vars interna omprövning begärs är inte skyldig att beakta andra skäl än dem som sökanden har anfört när begäran om intern omprövning lämnas in.

247 Av detta följer att kommissionen inte var skyldig att undersöka konsekvenserna av den rekommendation och det förslag till direktiv som inte nämns i begäran om intern omprövning, i synnerhet som den hade behövt göra detta på eget initiativ.

248 Organisationernas argument ska därför avvisas.

249 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser denna delgrund och följaktligen inte såvitt avser någon del av den fjärde grunden.

***Den femte grunden, avseende motiveringsskyldigheten***

250 Organisationerna har gjort gällande att det angripna beslutet i två olika avseenden inte har givits en tillräcklig motivering. För det första har påståendet att det inte är möjligt att beakta den intermittenta karaktären av verksamheterna inte motiverats mot bakgrund av kravet i artikel 19.1 i förordning 2020/852. Det underförstådda resonemanget att nämnda förordning huvudsakligen avser ekonomisk verksamhet och att det inte är möjligt att göra en analys på systemnivå utgör inte en tillräcklig motivering, dels eftersom den intermittenta karaktären avser själva verksamheten, dels eftersom syftet med denna förordning inte heller definieras eller förklaras. För det andra stöds inte valet att undanta elproduktion från vindkraft från de kvantitativa tekniska granskningskriterierna avseende ett väsentligt bidrag till miljömålet att begränsa klimatförändringarna av en tillräcklig motivering. Kommissionens uttalande återspeglar de ståndpunkter som uttryckts av de rådgivande organen och inte kommissionens ståndpunkt.

251 Kommissionen har bestritt organisationernas argument.

252 Det bör i detta sammanhang erinras om att skyldigheten att motivera ett beslut utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilken ska hänföras till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende. Motiveringen av ett beslut består i att man formellt anger vilka skäl beslutet grundar sig på. Om dessa skäl innehåller felaktigheter, inverkar detta på beslutets lagenlighet i materiellt hänseende, men inte på motiveringen av beslutet, som kan vara tillräcklig trots att den innehåller felaktiga skäl (se dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 181 och där angiven rättspraxis).

253 Genom de två argument som anförts inom ramen för den femte grunden förefaller organisationerna således inte bestrida motiveringen i det angripna beslutet i detta avseende, utan snarare anföra att beslutet inte är välgrundat.

254 Vad gäller det första argumentet, framgår det av punkterna 115–133 ovan att motiveringen i det angripna beslutet i detta avseende gjorde det möjligt såväl för organisationerna att väcka talan mot nämnda beslut som för tribunalen, i egenskap av behörig domstol, att utföra sin prövning (se punkt 153 ovan), vilket innebär att det inte kan anses att beslutet är otillräckligt motiverat. Vidare framgår av samma punkter att kommissionens bedömning i detta hänseende inte är behäftad med uppenbart oriktiga bedömningar.

255 Vad gäller det andra argumentet framgår det av punkterna 159–163 ovan att kommissionen i det angripna beslutet förklarade varför den fastställde tekniska granskningskriterier av kvalitativ snarare än kvantitativ karaktär.

256 Av detta följer att motiveringen i det angripna beslutet, som organisationerna har kritiserat, är tillräcklig med hänsyn till kriterierna i rättspraxis och, vad gäller kommissionens bedömning, vilken har kritiserats i organisationernas första argument, inte innehåller någon oriktig bedömning.

257 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

### *Den alternativa grunden om att den delegerade förordningen är rättsstridig*

258 I repliken har organisationerna, i andra hand, åberopat en ytterligare grund med stöd av artikel 277 FEUF som avser att den delegerade förordningen är rättsstridig. Denna grund åberopas ”till svar på de invändningar om rättegångshinder … enligt vilka organisationerna inte angriper det angripna beslutet utan den delegerade förordningen” som kommissionen enligt organisationerna har gjort gällande i punkterna 33–35, 58, 62, 74, 90, 101, 102, 128, 135, 153 och 156 i svaromålet. Till stöd för denna grund har organisationerna hänvisat till vissa argument som de har anfört i ansökan till stöd för den första (nämligen punkterna 51–58, 63 och 68–70 i ansökan), den andra (nämligen punkterna 75, 82, 83 och 91–97 i ansökan) och den fjärde (nämligen punkterna 139, 140, 144, 145, 147, 148 och 162–171 i ansökan) grunden. Organisationerna anser att nämnda beslut ska ogiltigförklaras på grundval av denna andrahandsgrund som åberopats med stöd av artikel 277 FEUF och som avser att den delegerade förordningen är rättsstridig.

259 Kommissionen har gjort gällande att argumenten ska avvisas eller att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna alternativa grund. Vid förhandlingen frånföll kommissionen delvis de argument genom vilka den hade gjort gällande att vissa av organisationernas argument i ansökan inte kunde tas upp till sakprövning, eftersom de inte avsåg det angripna beslutet, utan den delegerade förordningen, vilket antecknades i förhandlingsprotokollet. Det rör sig om kommissionens argument i punkterna 34, 58, 62, 74 och 90 (men endast vad gäller punkterna 82 och 83 i ansökan), och punkterna 128 och 135 i svaromålet.

260 Organisationerna har framställt denna alternativa grund för det fall tribunalen finner att det finns fog för kommissionens argument att vissa argument som anförts i ansökan inte kan tas upp till sakprövning på grund av att de inte bestrider det angripna beslutet utan den delegerade förordningen.

261 För det första frånföll kommissionen dessa argument i den del de återfinns i punkterna 34, 58, 62, 74, 90 (men endast vad gäller punkterna 82 och 83 i ansökan), 128 och 135 i svaromålet (se punkt 259 ovan). Medan punkt 33 i denna inlaga endast utgör en inledning till det argument som

anges i punkt 34 i denna inlaga, utgör punkt 35 i samma inlaga endast en utveckling av detta argument. Kommissionens tillbakadragande av detta argument omfattar således samtliga punkter 33–35 i den aktuella inlagan, till vilka organisationerna har hänvisat (se punkt 258 ovan).

262 Vad för det andra gäller övriga av kommissionens argument, det vill säga de argument som kommissionen anförde i punkterna 90 (men inte vad gäller punkterna 82 och 83 i ansökan, se punkt 259 ovan, och således endast vad gäller punkterna 91 och 92 i ansökan), 101, 102, 153 och 156 i ansökan, ska det inledningsvis påpekas att i motsats till vad organisationerna tycks anse (se punkt 258 ovan) har kommissionen, i punkterna 102 och 156 i svaromålet, gjort gällande att organisationernas argument som anges däri inte kan tas upp till sakprövning – inte på grund av att argumenten avsåg den delegerade förordningen i stället för det angripna beslutet, utan på grund av andra skäl.

263 För det tredje följer det av det ovan anförda att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grundens andra del, till vilken kommissionens argument i punkt 90 i svaromålet hänvisar, och den fjärde grundens tredje del, som kommissionen har hänvisat till i punkt 101 i svaromålet (se punkterna 109–135 och 224–232 ovan). Den fjärde delen av denna grund, som kommissionen har hänvisat till i punkt 153 i denna inlaga, kunde inte godtas, eftersom den delvis inte kunde tas upp till sakprövning, av ett annat skäl än att den var riktad mot den delegerade förordningen i stället för det angripna beslutet, och delvis ogillades som ogrundad (se punkterna 237–249 ovan).

264 Kommissionens samtliga argument om att vissa av organisationernas argument i ansökan inte kan tas upp till sakprövning, eftersom organisationerna inte har bestritt det angripna beslutet, utan den delegerade förordningen, har antingen återkallats eller inte godtagits av tribunalen, vilket innebär att det villkor som organisationerna har uppställt för att åberopa denna alternativa grund inte är uppfyllt. Tribunalen behöver därför inte bedöma den.

### *Slutsatser*

265 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på någon av de grunder som organisationerna har åberopat. Talan ska därför ogillas.

## Rättegångskostnader

266 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

267 Kommissionen har yrkat att organisationerna ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom organisationerna har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) **Talan ogillas.**

2) **Fédération environnement durable, Bundesinitiative Vernunftkraft eV, Vent de Colère! - Fédération nationale och Vent de Raison - Wind met Redelijkheid (VdR-WmR) ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Costeira Kancheva Öberg

Zilgalvis Tichy-Fisslberger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 september 2025.

Underskrifter

# Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten . . . 2

Parternas yrkanden . . . 3

Rättslig bedömning . . . 3

Inledande överväganden avseende förordning 2020/852 och den delegerade förordningen . . . 3

Inledande överväganden avseende begäran om intern omprövning och omfattningen av tribunalens prövning . . . 7

Den första grunden: utformningen av den delegerade förordningen . . . 9

Den första delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 6–8 i Århuskonventionen och artikel 9 i förordning nr 1367/2006 . . . 9

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 10.2 i förordning nr 1367/2006 . . . 11

Den tredje delgrunden: Åsidosättande av artiklarna 10.4, 11.4 och 20.2 i förordning 2020/852 . . . 14

Den andra grunden: Begränsning av klimatförändringarna . . . 16

Huruvida de argument som organisationerna framfört i den skrivelse som de ingav till kansliet den 6 december 2023 kan tas upp till sakprövning . . . 17

Den första delgrunden: Åsidosättande av artikel 37 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, artikel 191 FEUF och artikel 19.1 f i förordning 2020/852 . . . 18

Den andra delgrunden: Åsidosättande av artikel 10.3 a i förordning 2020/852 . . . 22

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 19.1 a och j i förordning 2020/852 . . . 25

Den fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 19.3 i förordning 2020/852 . . . 26

Den tredje grunden: Anpassning till klimatförändringarna . . . 26

Den fjärde grunden: Principen att inte orsaka betydande skada för andra miljömål . . . 32

Den första delgrunden: Hållbar användning och skydd av akvatiska och marina resurser . . . 33

Den andra delgrunden: Övergången till en cirkulär ekonomi . . . 36

Den tredje delgrunden: Förebyggande och kontroll av föroreningar . . . 38

Den fjärde delgrunden: Skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem . . . 41

Den femte grunden, avseende motiveringsskyldigheten . . . 43

Den alternativa grunden om att den delegerade förordningen är rättsstridig . . . 44

Slutsatser . . . . . 45

Rättegångskostnader . . . . . 45